

PUTTER

SATAN

VILFURTE

Križanovo nakladateľstvo v Bratislave

P. SUTTER

SATAN V ILFURTE

Prípád diabolskej posadnutosti

Nibil obstat. Slat 20. Februarii 1946. Dr. Stephanus Kmet, v. r., Censor dioec.
Imprimatur. Neosolii 21. Februarii 1946. Dr. Andreas Škrábik, v. r., Episcopus

P. SUTTER

SATAN V ILFURTE

Prípad diabolskej posadnutosti

Preložila

MÁRIA VAŇHARKOVÁ

1 9 4 7

Prípad diabolskej posadnutosti v našej dobe

Depold a Jozef Burnerovic

V dedine Ilfurte, asi 2 hodiny cesty od Mülhausen (Al-sasko), ktorá mala vtedy okolo 1200 obyvateľov, bývala chudobná, ale poriadna rodina Burnerovcov. Otec Jozef Burner predával po dedinách zápalky a práchno; matka, Mária Anna, rodená Foltznerová, starala sa o výchovu piatich ešte nedospelých detí. Najstarší syn Depold, narodil sa 21. augusta 1855 a druhý syn Jozef 29. apríla 1857. Keď mali osem rokov, začali chodiť do obecnej školy. Boli to tiché, stredne nadané, trochu slabé deti. V jeseni roku 1864 bol postihnutý Depold a jeho mladší brat tajomnou nemocou. Prvý lekár, ktorý bol k nim povolaný, Dr. Lévy z Altkirchu, ako i ďalší, ktorých sa pýtali o radu, nevedeli nemoc rozoznať. Veľa všelijakých liekov nemalo nijakého účinku. Depold tak schudol, že sa podobal plaziacej sa tŕni.

Od 25. septembra 1865 začali sa prejavovať u chlapcov abnormálne príznaky. Keď ležali na chrbte, krútili sa príšernou rýchlosťou v kruhu, ako roztočené vreteno. Potom začali mohutnou silou a vytrvanlivosťou narábať s posteľami a ostatným nábytkom, čo nazývali „mlátením“, nepocítujúc pri tom ani najmenšej únavy, i keby to bolo trvalo akokoľvek dlho. Potom sa dostavily kŕče a šklbanie, ale hneď taká skleslosť, že ležali celé hodiny bez pohnutia ako mŕtvi.

Dakedy zasa pocítil chlapec až vlčí hlad, že ho nebolo možno ničím ukojiť. Život im znateľne opuchol a cítili, ako by sa im v žalúdku pohybovala nejaká guľa, a niekedy zasa ako keď tam čosi živého sem-tam skáče. Nohy sa im často zaplietly ako ohybné prúty a nikomu sa ich nepodarilo rozpliesť.

Ale najmä staršieho chlapca Depolda prenasledovala akási príšerná bytosť, ktorá mala kačací zobák, na rukách pazúry

a telo zarastené nečistým perím. Keď ju chlapec zbadal, vznášať sa nad jeho posteľou, s preľaknutím kričal, lebo príšera chcela ho zahrdúsiť a preto v sebaobrane sa na ňu hádzal a šklbal z nej perie. To sa stávalo 20—30 ráz cez deň, hoci i pred sto svedkami, medzi ktorými boli mužovia zo všetkých tried, ktorí neboli ľahkoverní. Toto odporne zapáchajúce perie, keď ho spálili, nezanechalo nijakého popola.

Často, keď deti sedeli na svojich stoličkách, boli neviditeľnou mocou i s nimi zdvihnuté do výšky; ale hneď zasa hodené do kúta, ale stoličky letely do druhého. Dakedy zasa za bolestného pichania a bodania v celom tele vyfahovaly zo svojich šiat veľa peria a morskej trávy, až toho bola plná zem. Toto sa stále opakovalo i keď im častejšie vymieňali bielizeň. Perie, pokrývajúce tak nevysvetliteľným spôsobom ich telá, nemohli uschovať a museli ho spáliť, lebo veľmi zapáchalo. Hroznými krčmi a všelijakým týraním boli chlapci pripútaní na posteľ a celé telo im opuchlo. Keď sa k nim niekto priblížil a mal pri sebe niečo posväteného, krížik, ruženec, alebo medailónček, zachvátil ich zúrivy hnev a besnota. Keď niekto povedal pred nimi svätá mená: Ježiš, Mária, Duch Svätý a p., tak sa veľmi triasli. Strašidlá, ktoré videli, naplňovali ich hrôzou.

Aj ich rodičia boli zmietaní hrôzou a desom, keď sa museli bezmocne dívať na také strašné divadlo. Veľmi sa divili susedia a hostia, ktorých pribúdalo viac a viac, lebo zpráva o tomto prípade sa veľmi rýchle šírila a každý chcel vidieť úbohé deti. Čo sa s nimi stalo?

V Ilfurte žila stará žena, pochybnej minulosti, ktorá bola pre svoj hanebný život vyhnaná zo svojej domovskej obce. Tá že vraj dala chlapcom jablko, ktoré zjedli. To vraj bolo príčinou ich nápadného onemocnenia. Tak to vraj viac ráz rozprávali duchovia, ktorí boli v deťoch. Nech sa veci majú akokoľvek, skoro sa ukázalo, akého druhu boli títo duchovia, lebo strom sa pozná po ovoci.

Často ležali deti po celé hodiny ticho a nevšímavo. Ale odrazu nastala v celej ich bytosti zmena. Znervózneli, ustavične posunkovali a kričali. Ale ich hlas nebol detský, ale silný, hrubý a chrapľavý, ako hlas dospelého muža. Bolo nápadné, že deti pritom ponajviac ani ústa neotvorili, takže bolo zrejmé, že pri tom vlastne ani neboli účastné, ale že z nich hovorili neviditeľné bytosti. Vydržali celé hodiny kričať: „Nulden, Knöffeln,

Wasserschnitten!“*) Bolo to priamo do zúfania a rodičia si už nevedeli rady. Napokon otcovi napadlo, že povedal deťom: „Deti, kričte ešte viac na česť a slávu Božiu!“ Pri prvom a druhom vyzvaní krik už stíchol a pri treťom úplne zamíkol. Pán Tresch utíšil deti zvolaním: „V mene najsvätejšej Trojice — kričte ešte väčšmi!“

I pri najmenej pripomienke najsvätejšej Trojice mal posadnutý strach. Raz prosil Depold sestru, aby mu podala pohár vody. Podala mu ho so slovami: — Depold, napi sa, do tretice všetkého dobrého. — To stačilo, aby sa chlapec odvrátil a nikto ho už neprinútil napiť sa vody.

Ale nadovšetko nápadná bola úzkosť chlapcov pred niečím posväteným, ich veľký odpor ku kostolu, modlitbám a službám božím. Dohovorili sa i cudzími rečami. Ovládali plynne francúzština, latinčinu, angličtinu a rozumeli aj najrozličnejšie francúzske a španielske nárečia. Preto nebolo divu, že každý chcel tieto deti vidieť a že sa o tento prípad zaujímala svetská i duchovná vrchnosť. Preto bolo tiež nariadené tento úkaz dobre preskúmať.

Ale predovšetkým to bol ctihodný miestny farár, pán Karol Brey, bohabojný a šlachetný pastier duší. Osud rodiny Burnerovie a najmä detí ho veľmi dojímalo. Skoro spozoroval, že tieto zjavy sú pôvodu čiste démonického a že ide o zriedkavý prípad posadnutosti. Oznámil preto vec duchovnej vrchnosti a tá určila trojčlennú komisiu kňazov, aby vyšetrila prípad a neskoršie nariadila tiež vykonanie exorcizmu. Výdatnou oporou bol v tejto veci pánu farárovi dobrý a veriaci starosta, pán Tresch a iné lepšie rodiny v Ilfurte. Našli sa i pochybovači, z ktorých mali diabli radosť, ale tých bolo málo. Zlí duchovia boli plní zúrivosti proti osobám, ktoré prezreli ich povahu, ale hlavne voči pánu farárovi a pánu starostovi, ako i proti starostovi zo Schlechtstadtu, pánu Spiesovi a jeho priateľovi, riaditeľovi Martinotovi a profesorovi Lachemannovi zo Sv. Píltu z kongregácie mariánskych bratov. Títo páni prichádzali sem zďaleka len za týmto cieľom, aby tento prípad presne vyskúmali.

*) Názvy pokrmov v tom kraji obvyklých.

DIABLI*)

V každom chlapcovi boli asi dvaja pekelní duchovia. Svoje mená zatajovali ako len mohli. Povedali ich až potom, keď P. Souquat ich o to vyzval menom Ježišovým. Starší Depold bol posadnutý zlým duchom Oribatom a Ypesom. Posledný sa vydával za pekelného grófa a veliteľa 71 légii. Jeden zo zlých duchov, ktorým bol posadnutý mladší, Jozef, bol Salalethiel ale od druhého diabla sa meno nemohli dozvedieť. Tento Salalethiel bol však prefikanejší a ukrutnejší ako diabli staršieho brata.

Ypes zapríčinil, že chlapec natoľko ohluchol, že nereagoval ani na výstrel z pištole, vypálený v blízkosti ucha. Len keď ho diabol zanechal, Depold znovu počul.

Raz sa pán Martinot opýtal posadnutého po latinsky: — Unde venis? Odkiaľ prichádzaš?

Posadnutý urobil pohrdlivý posunok a povedal: — Tu es diabolus! Ty si diabol!

— Ty tiež, — odpovedal pán Martinot.

Ešte dva razy posadnutý pomenoval satanom a diablom aj prítomného pána Spiesa.

— Ja nie som diabol, — protestoval pán Martinot, — ale ty si jedným z nich, možno dokonca nejakým šéfom.

To zalichotilo jeho pýche: — Áno, — zvolal, — som šéfom nad 71 légiami.

— Len nad 70 légiami si šéfom? — opýtal sa.

— Nad 71 légiami, — opakoval diabol.

— Nuž dobre, teda nad 71 légiami, ale mohol by si sa hanbiť, úbohý pán šéf, za svoju nevedomosť, keď nepoznáš ani svoje meno.

— A predsa, predsa, poznám svoje i tvoje meno tak dobre ako ty, ale nepoviem ti ho. Keby si bol židom, odpovedal by som ti vo všetkých rečiach.

Povedal pravdu, lebo keď chcel, hovoril rozličnými jazykmi, najmä anglicky a francúzsky. V ten deň sa chlapci bavili bezchybnou francúzštinou a mladší ešte nechodil ani do školy. A dakedy i celý deň hovorili po francúzsky.

Biskupský úrad ustanovil za opatrovnice úbohých detí dve ctihodné sestry, Severu a Methulu, z kláštora v Niederbronne.

*) Z ilfurtského farského archívu.

Na stanici čakal ich starosta s niekoľkými mešťanmi a priviedli ich k deťom.

Chlapci tieto sestry nikdy nevideli, ale hneď ich oslovili rehoľnými menami a dokonca im tykali. Sestre Severe, rodenej Bavorke, povedali počet jej súrodencov, aké má v kláštore zamestnanie a povedali jej tiež niekoľko rodinných tajomstiev. Sestry nevychádzaly z údivu.

Odrazu jej povedal Jozef:

— Urobila by si mi radosť, keby si mi darovala modrú fľaštičku, ktorú máš v kufre.

Ten kufor bol totiž ešte na stanici. Starosta preň poslal a opýtal sa sestry, či má v ňom modrú fľaštičku. Sestra hovorila, že má naozaj v kufre modrú fľaštičku s éterom pre svoju potrebu. Všetci sa začudovali, len pán učiteľ Miclo nie. On totiž neveril v Boha, ani diabla.

Neskoršie prišli ich navštíviť dve spolusestry z kláštora v Altkirchu. Hovorily spolu celkom potichu o posadnutých a neobyčajných zjavoch, ktoré sa tu dialy. Depold, ktorý bol hluchý, nemohol hovor počuť. Ale jedna zo sestier nebola ešte o posadnutosti presvedčená a hovorila, že ide asi o nervovú chorobu. Práve prišiel pán farár, keď sa sestry chcely lúčiť a Depold mu všetko opakoval, čo sa rozprávaly a doložil:

— Chudobná dámička z Altkirchu tomu neverí.

Pekelní duchovia mali tiež svojich nadriadených majstrov, pred ktorými sa veľmi triasli. Niekedy prišiel sa pozrieť na nich majster, ale to sa im nepáčilo. Raz pri záchvate kričal jeden z chlapcov:

— Aha, teraz prichádza majster!

— Aký majster? — pýtali sa ho.

— Ech, náš majster!

— Je mocnejší než ty?

— Áno!

— A ako vyzerá?

— Má dve nohy, telo zarastené perím, dlhý krk, kačací zobák, natiahnuté ruky s mačacími pazúrmí.

— Tak ho chyť, keď príde!

Vtom už chlapec kričal:

— Už je tu, už je tu!

S majstrom prišli ešte dvaja duchovia.

— Je nás mnoho, — hlásil hneď posadnutý.

Niekedy prišiel majster v podobe divého človeka, psa, alebo hada.*)

Satan a posvätené veci

Démonická povaha posadnutosti sa prejavila hlavne vtedy, keď sa niekto k chlapcom priblížil so svätenou vodou, ružencom, medailónkom a pod. Tu priamo zúrili. Z úst im vystupovala pena a bránili sa celou silou proti každému dotyku takou vecou. Keď im niekto tajne do jedla prílial niekoľko kvapiek svätej vody, ani sa ho nedotkli a kričali:

— Preč s tvojím svinstvom, je to otrávené!

Keď voľakto chcel taký pokrm násilne do nich vliať, bránili sa zo všetkých síl, tĺkli okolo seba a zuby mali kŕčovite zafaté. Ale keď nebolo v pokrmu svätej vody, všetko hltavo zjedli. Chlapcov museli nútiť, aby jedli troma prstami pravej ruky, lebo diabol raz povedal:

— Čo psíček (tak totiž volal chlapca) zje ľavou rukou, alebo len dvoma prstami pravej ruky, to je pre mňa.

Susedka, pani Brobecková, kvapla potajomky do lieku svätej vody. Ale chlapci liek odmietli so slovami:

— Radšej vypijeme všetky vodičky z lekárne, ako by sme mali prijať niečo od rodiny Brobeckovej.

Raz im zasa dali kňazom požehnané figy.

— Preč s tvojimi potkaniami hlavami, pop robil nad nimi čary-mary, — zvolal chlapec.

Raz pán Spies podržal staršiemu chlapcovi pred tvárou pozostatky blahoslaveného Gerarda Majellu so slovami:

— Pozri, to je ten, čo nejedného z tvojej rodiny zahnal!

Chlapec hneď urobil posunok, zafal zuby a kŕčovite sovrel ústa. Vtom mu, pán Spies pritisol sväté pozostatky na ústa. Ale malý sa bránil z celej sily, hádzal sa ako zúfalý. Konečne vykrikoval:

— Straf sa odtiaľ, ty Talian!

*) Z poznámok prof. Lachemanna.

A skutočne bol Gerard Majella mladý, lignorský brat-laik, ktorý umrel v povesti svätosti. Ale posadnutý nemohol o tom vedieť prirodzeným spôsobom.

Ale najväčší strach mal satan zo sväteného medailónka sv. Benedikta. Preto si ho všetci ilfurtskí občania kúpili a nosili stále pri sebe. Keď pán Tresch chlapcom prečítal niektoré modlitby, začali kričať:

— Nepotrebuje, aby si nám sem chodil rozprávať o „pajácovi na dreve“ a o „veľkej dáme“. Tak totiž nazývali nášho Spasiteľa a jeho Matku.

Pred Matkou Božou mali veľký rešpekt. Keď raz pán Tresch staršiemu, hluchému chlapcovi dal do ucha medailónček Matky Božej ustavičnej pomoci a vyzval satana, aby vyšiel z ucha, tak kričal:

— Nemôžem, je tam síra a smola.

Keď mu sestra dala pokrm, lebo nápoj, v ktorom bola svätená voda, ani sa ho nedotkol, hodil tanierom alebo pohárom o múr, ale nikdy sa nič nerozbilo. Raz prišiel chlapcov pozrieť istý mládenec z Ilfurtu, keď práve u nich nastala kríza. Tu sa jeden z chlapcov zasmial a zvolal:

— Aha, ty si našiel peniaze. Toľko v izbe, toľko v posteli a toľko v skrini, — pričom povedal rozličné sumy. Prítomný pán starosta sa spýtal mládenca, čo to má znamenať. I povedal mu, že ho pán farár prosil, aby mu priniesol peniaze, ktoré jeho nedávno umretá príbuzná určila pre kostol. Aby peniaze skryla pred zrakmi chamtivých dedičov, uložila ich pred časom na tých rozličných miestach, o ktorých okrem mládenca nik nevedel. Keď mládenec odchádzal, deti za ním volaly:

— Áno, áno, dobré jedlo, dobré pitie a zlý život ťa privedú do neba.

Všetok zarazený odišiel domov. Táto výstraha posadnutého mala iste blahodarný vplyv na ďalší život mladého muža.

Prv ako pán Tresch od detí odišiel, pokropil ich posteľ svätenou vodou so slovami:

— Sit nomen Domini benedictum! (Nech je pochválené meno Pánovo!)

— Non sit, non sit! (Nech nie je, nech nie je!) — škripal diabol.

Istý kňaz položil za návštevy jednému z posadnutých svätený medailónček na ucho. Ucho sa začalo hneď triasť a me-

dailónček spadol, to sa tiež opakovalo, keď mu ho položil na hlavu. Keď sa posadnutému podarilo schovať svätenú vodu, pustil sa do kľčovitého smiechu a hovoril:

— Hľadajte si svoje svinstvo, smrdí!

Voči kňazom vždycky zúrili a obsypával ich ohavnými nádvankami, ktoré sa zaiste naučil od moderných liberálnych páňkov. — Černokňazník, smradľavec, darebák, — to boli ešte najnevinnejšie mená. Ale pána superiora Stumpfa vyznamenával výnimočnou nenávisťou.

— Teraz pôjdem potrápiť Stumpfa, toho smradľavca. — O chvíľu volal s rozčarovaním:

— Ach, teraz som mu vyviedol kúsok, len keby hneď skapal.

Na otázku pán superior dosvedčil, že bol skutočne v tom čase neviditeľnou mocou zdvihnutý do výšky, že všetky zavesené obrázky spadly na zem, a v izbe bol veľký hurt, ktorý prestal len vtedy, keď izbu pokropil svätenou vodou a satana vyzval Božím menom, aby ho nerušil. Satan potom sám povedal:

— Ten darebák Stumpf mi zatvoril vchod, zamazal izbu svinstvom.

Inoverci mu boli veľmi sympatickí. — To sú dobrí ľudia — hovorieval — takí by mali byť všetci, tí chcú pravú slobodu. Usporia nášmu majstrovi mnoho roboty a získajú mu mnoho ľudí. Ale tí hovniari (katolíci) a tí černokabátnici (kňazi) mu narobia mnoho škody a okradnú ho o mnoho duší.

Kňazské rúcho alebo hábit rehoľníkov vzbudzovaly v ňom veľký odpor a nestrpel, aby sa ho ním niekto dotkol. Ale zato bol rád, keď sa ho niektorý laik dotkol kabátom alebo ho prikryl nejakým odevom. Silný medený kríž sa zakaždým skrútil do podoby X, keď ho Jozefovi položili na prsia. Škapuliar, ktorý mu raz obliekli, vyletel veľkým oblúkom do výšky a padol na plášť prítomného strážmajstra Wernera a ohlapec sa pri tom ani nepohol.

Pánu Treschovi raz povedal:

— Vy, ktorí chodíte do svinčika (do kostola) a tam spínate ruky a bľačíte (modlíte sa), pridete všetci ta hore, — pričom ukázal na nebo. — Ale ktorí to nerobia, prídu k nám.

Jedna žena z Betendorfu položila chlapcovi na prsia svätený ruženec, ale pritom mu držala ruky. Hneď začal kričať:

— Chytím tvoje kozie bobky, roztrhám ten mačací chvost (ruženec) na kusy, ale obrazu „veľkej dámy“, ktorý na ňom visí, sa nesmiem dotknúť.

— Čo je teda na medailónku? — pýtali sa ho.

— Chlapec a dievča, ktoré „veľká dáma“ ochraňuje.

Na medailónku bolo znázornené zjavenie Matky Božej dvom deťom na hore La Salette.

Jeden z prítomných laikov sa nábožne modlil:

— Od úkladov diabolských, vyslobod' nás Pane!

Tu sa posadnutý nazlostil a kričal:

— Ticho, klameš, zapchaj si ústa, nie, nie!

Najhoršie si počínal satan pri sprievode Božieho Tela, keď chlapca dali do domu, pred ktorým stál oltár. Diabol kričal a zúril do nevydržania a len vtedy sa utíšil, keď sprievod odišiel.

Zpráva strážmajstra Wenera

Manželka strážmajstra Wenera chcela deťom urobiť radosť. Preto kúpila chlapcom veľký obrázkový hárok, ktorý predstavoval procesiu Božieho Tela. Bolo na ňom všetko zastúpené, od chrámového Švajčiara, až po farára s monštranciou, chlapci, dievčatá, mladí, starí, áno aj oltár. Pani Wenerová tieto figúrky povystrihovala, podlepila, pod spodok pripevnila drevká, aby sa mohli postaviť. Pri všetkých figúrkách použila obyčajné lepidlo. Chcela však deti vyskúmať a do lepu na figúrku Švajčiara prímiešala svätenej vody.

Potom priniesla figúrky ku starostovi, kde boli deti prechodne ubytované. Deti mali veľkú radosť z figuriek, lebo ešte nič tak pekného nevideli. Bol tam i pán farár a deti boli pokojné, tak im figúrky postavil na stole do radu, ako sa patrí. Najprv oltár, na čele sprievodu chrámového Švajčiara, potom mládež, duchovenstvo a nakoniec mužov a ženy. Chlapci pozerali s veľkým záujmom na toto sorskupovanie. O chvíľu pán farár všetko svätal a povedal chlapcom, aby figúrky pekne sami po poriadku postavili.

Depold pustil sa s chuťou do roboty. Začal poslednými figúrkami a Švajčiar zostal na koniec. Ale ako sa ho dotkol, hodil ho od zlosti ku dverám. Jozef sa čudoval nad správaním sa

svojho brata a preto vstal, aby figúrku priniesol. Ale keď ju chcel zdvihnúť, i on sa nahneval, rozšliapal ju a kričal:

— Tu buď, ty Švajčiar!

Prítomní nevedeli, čo to má znamenať, len keď pani Wernerová vysvetlila, že do lepu na figúrku priliala svätenej vody.

*

Niektoré rodiny nosily deťom stravu. Keď prišiel rad na pani Nicovú, krčmárku od Bieleho koníka, poslala deťom po svojej neteri, slečne Line Meyerovej dobrú šošovicovú polievku, ktorú deti veľmi rady jedly. Zaradovaly sa voňavej polievke a chcely si hneď naliať do tanierov, ale odrazu misu odstrčili s výkrikom:

— Preč, chytro preč s tvojím svinstvom!

Divili sa, čo sa to stalo. Pán strážmajster išiel hneď k pani Nicovej, aby vec vyšetril. Priznala sa, že doteraz neverila v posadnutosť a preto, aby deti vyskúšala, priliala do polievky lyžičku svätenej vody. Teraz je presvedčená, že je to nie nijaký podvod.

Podobné výjavy opakovali sa zakaždým. Vždy rovnaká hrôza, nadávanie, besnenie. To dokazuje veľkú moc a pôsobivosť svätenín, ktoré v rukách veriaceho kresťana sú znamenitou zbraňou proti útokom a pokušeniam pekelného nepriateľa.

Satan a Matka Božia

Diabol mal pre všetko sväté i pre Boha, len nádavky a potupné mená, ale pritom sa neodvážil potupiť Matku Božiu. Keď sa ho na to pýtali, hovoril:

— Nesmiem. Pajác na dreve mi to zakázal.

Keď bol Depold raz pokojný, dali mu na ihranie sklenený obraz Matky Božej. Tu odrazu prišla kríza. Hodil obraz o zem, takže sa rozbil. Keď ho utišili, pýtal sa ho prítomný profesor Lachemann z kongregácie mariánskych bratov zo sv. Píla po latinsky:

— Quid sentis de Immaculata Conceptione Beatae Mariae Virginis, quae contrivit caput tuum? (Čo myslíš o Nepoškvrnenom Počatí blahoslavenej Panny Márie, ktorá ti pošliapala hlavu?)

Veľmi nazlostený kričal:

— Choď preč, choď preč so svojou veľkou dámou, nechcem o nej ani počuť.

A začal tak strašne kliať, že sa ošetrovateľka naľakala a rýchlo prežehnala nemocného menom najsv. Trojice svätenou vodou a hneď sa utíšil.

Pre ctihodné sestry bolo neobyčajne ťažkou úlohou chlapcov stále striehnuť a ošetrovať, pričom musely všeličo počúvať a znášať.

Raz sa opýtal profesor Lachemann staršieho chlapca:

— Čo myslíš o kongregáciach a o mariánskych bratoch?

Malý neodpovedal. Potom sa ho zasa pýtal po nemecky:

— Kde je zavesený obraz Matky Božej v kaplnke kolégia vo sv. Pilte?

Zasa, nijaká odpoveď.

A keď sa profesor po tretí raz opýtal, odpovedal zlostne:

— Ty vždycky držiš s popmi. V chlieve hundreš (modlíš sa) vždycky na ľavej strane.

Prítomní sa pýtali, čo to znamená. Pán Lachemann hovoril, že je to pravda, lebo má v kaplnke penzionátu svoje miesto na ľavej strane, aby na chlapcov lepšie videl.

Dvaja študujúci z Moissac (Tarn-et-Garonne), ktorí študovali u mariánskych bratov v Besançone, prišli do ústavu vo Sv. Pilte na veľkonočné prázdniny. Pán profesor Lachemann im dal odporúčanie pre svojho príbuzného pána Trescha, aby im umožnil návštevu posadnutých chlapcov. Išli k Burnerovcom a zdržali sa tam až do jednej hodiny v noci. Začudovali sa, keď počuli deti hovoriť mužským hlasom a pritom ani len ústami nepohly a dali im niekoľko otázok v baskickom nárečí, ktoré sa podobá španielčine.

Pán Tresch nerozumel z toho ani slova. Ale chlapci im odpovedali na otázky po francúzsky. Študenti sa potom opýtali chlapcov, odkiaľ sú a kde teraz chcú ísť, ale posadnutí im odpovedali po nemecky:

— Nepoviem ti to, — rozprával, — lebo ty by si to hneď povedal popovi.

Už niekoľko ráz zmienil sa posadnutý pánu Treschovi o „veľkej dáme“, ktorú má doma v skrini.

— Veď si ju ešte nikdy nevidel, — povedal starosta.

— A predsa to viem, — zvolal chlapec, — všetko dávaš veľkej dáme, jej psovi a nosíš ich stále vo vrecku.

— Prečo im dávaš také prázdne mená? — pýtal sa pán Tresch.

— Nemôžem ich inakšie menovať.

Raz prišiel pán Spies a pán Martinot v sprievode pána Trescha k posadnutým deťom. Keď ich chlapci uvideli cez oblok na ulici, boli hneď nazlostení. A sotva prišli do izby, povedal mladší pánu Treschovi:

— Ty si Spiesovi písal a tento (ukázal na pána Martinota) prišiel s ním. — A bolo to skutočne tak.

Pán Spies posadil si malého Jozefa na kolená a dával mu rozličné otázky. Niekedy odpovedal správne, ale keď šlo o veci, o ktorých satan nerád hovoril, tu hovorieval:

— To nemusíš vedieť.

Pán Spies sa ho medziiným pýtal:

— Čo ste urobili s Voltairom, keď k vám prišiel?

— Ó, toho sme báječne privítali. Išli sme mu naproti s cropsesiou (namiesto s procesiou) a pevne sme ho držali. Ale keď prišiel k pekelnej bráne, tu dostal strach a chcel utiecť, ale už nám nemohol a prinútili sme ho vojsť ohnivou dierou do pekla.

Zatiaľ čo pán Spies mal Jozefa na kolenách, položil mu malý kúsok hodvábu na temeno, takže chlapec to nemohol ani vidieť, ani na hlave pocítiť. Ale hneď kričal:

— Daj tú handru preč, páli ma! — A hneď chcel utiecť od pána Spiesa.

— To nie je handra, — povedal pán Spies. — Nedám ju dolu, kým mi nepovieš, čo je na hodvábe.

— Nič nie je na ňom, ale daj ho preč, páli ma!

— Môžeš sa ako chceš brániť, nedám ho dolu, kým mi nepovieš, čo je na ňom.

— Veľká dáma je na ňom, — volal celý vyjavený.

A skutočne bola na hodvábe vymaľovaná Matka Božia. Prosil znovu:

— Daj i to preč, čo máš vo vrecku, i to ma páli!

Mienil tým malý krížik, ktorý pán Spies nosil stále pri sebe a okrem toho povedal, že v krížiku sú sväté pozostatky. Áno, i medailónky, ktoré nosil na krku, ho obťažovali a pálily.

Lecikedy diabol oslovoval pána Spiesa tiež menom „Kanisi“. Dlho nevedel, prečo ho tak volá. Nechápal, v akom vzťahu by mal byť k svätému Kanisovi. Tu sa náhodou stretol s pánom superiorom inseheimských jezuitov a hovoril mu o tomto prípade. Domnieval sa, že ako rehoľný spolubrat toho dávno umretého svätca, bude mu to môcť vysvetliť. A skutočne, bez dlhého rozmýšľania povedal mu pán superior, že vo Švajčiarsku je katechizmus, zvaný „Kanisi“, pretože ho napísal svätý Kanisius z jezuitskej rehole. Sto rokov po smrti svätca vydal istý pán Spies, tiež jezuita, tento katechizmus v novom vydaní.

Podľa toho diabol pozná veľmi dobre dejiny a na všetky udalosti má neobyčajnú pamäť. Pripomína knihu od sv. Kanisia (zomrel r. 1597), ktorej ostalo meno spisovateľa a pritom robí narážku na starostovho menovca, pátra Spiesa, ktorý tento katechizmus znovu vydal 100 rokov neskoršie. To je celkom jasné, že posadnutý nemohol nadobudnúť týchto znalostí prirodzeným spôsobom.

Dňa 8. mája 1868 prišla deti navštíviť aj slečna Mária Spiesová, sestra pána starostu zo Schlettstadtu. Keď sa chcela k nim priblížiť, deti sa hneď znepokojily, tíkly okolo seba a chcely návštevníci roztrhať šaty.

Slečna Spiesová bola tiež, ako jej brat, horlivou šíriteľkou katolíckych časopisov na česť Srdca Ježišovho a sv. Jozefa, Živého ruženca, apoštolátu modlitby a podobných náboženských spolkov. To všetko jej Depold vyčítal, pritom jej nadával a jej meno prekrúcal. Aj to povedal, že kde kupuje časopisy, udal meno a celú adresu kníhkupca Garella. Dosiaľ nikdy v Schlettstadte nebol a nemohol teda poznať ani slečnu, ani kníhkupca.

Keď sa potom chlapca dotkla prstom, na ktorom nosila medailónček svätého Huberta, posadnutý kričal:

— Máš oheň, páliš ma. — K tomu ešte dodal: — Pravda, bomby nemohly tvoj domček poškodiť, lebo si tam mala veľkú dámu.

Mienil tým obklúčenie Schlettstadtu v roku 1814, keď skutočne nijaká streľa nezasiahla dom rodiny Spiesovej. Aj vojna roku 1870 ušetrila dom.

Jedného dňa vzal pán Martinot malého Jozefa na kolená. Malý sa bránil, ale márne. Pán Martinot mu povedal:

— Nepustím ťa dotiaľ, kým mi nepovieš, v akých rečiach sú napísané knihy, ktoré mám pri sebe.

— Pri sebe máš francúzsku knihu o apoštoláte modlitby.
 — A v akých sú ostatné?
 — Nič, nič.
 — Ty malý cigán, povedz radšej, že ťa ich obsah obťažuje a trápi, ale nehovor, že to nie je nič.
 — Nič to nie je, nič. — Napokon, dodal francúzsky: — Je pri tom jedna, ktorú máš schovanú.

Týmto narážal na knižku mariánskych hodínok tretieho rádu sv. Františka, ktorú pán Martinot pred časom kúpil u obchodníčky so starožitnosťami a keď bola obšúchaná, dal ju previazať. O tretej knihe nechcel satan nič vedieť. Bola to „P a r s v e r n a“ rímskeho breviára.

Po tomto rozhovore pán Martinot chlapca pustil. Tu sa chlapec hodil na posteľ a neslušne rozprával, čo môžeme pripočítať len satanovi.

Strata neba — pekelné muky

Myšlienka, že nebo stratil, a to na veky, robila satana nevýslovne nešťastným. Niekoľko ráz zvolal ústami detí:

— Ó, ako krásne je tam hore, ako krásne je tam. Ach, keby mi ešte aspoň raz dožičili uzrieť tú slávu, aký by som bol šťastný!

Inokedy zasa povedal:

— Ó, ako je len nebo nádherné! Keby som ho mohol ešte raz uvidieť, ale nie, neuvidím ho už nikdy viac!

Keď sa ho pán Tresch spýtal, prečo také túžby prejavuje, zabedákal:

— Donútili ma na to tí traja, čo sú silnejší.

Keď Depolda previezli do sirotinca Saint-Charles v Schiltigheime, správal sa prvé tri dni celkom pokojne. Ale štvrtý deň večer znovu sa zjavil diabol v jeho tele.

— Tu som, — zvolal odrazu celý nazlostený.

Sestry sa ho spýtaly, kto je.

— Som knieža temnosti.

— Kde bývaš?

— V pekle.

— Nechcel by si do neba? — spýtaly sa ho.

- Áno, ale pre mňa už niet nijakej nádeje dostať sa tam.
- A kto ňa vyhnal z neba?
- Michal, ten smradľavec, Michal s mečom.
- Čo by si podstúpil, keby si sa mohol dostať do neba?
- Chcel by som tisíc rokov sedieť na špendlíkoch a chodiť po ostrých nožoch, aby som sa tam dostal.
- Ale prečo ňa vyhnali?
- Chcel som byť sám najvyšším.
- Ako sa menuješ?
- Do toho ňa nič!

Podotkol, že veľí mnohým légiam diablov vo vzduchu a keby mali telá, ako ľudia, zatienily by množstvom slnko.

Rozprával, že učenie Cirkvi katolíckej o pekle je správne, ale doložil:

— Oheň pekelný je celkom inakší, ako sa domnievate. Nemáte o ňom ani pochopu. Je omnoho žeravejší a pôsobí strašné muky. — Pritom si želal, aby ho Boh cekom zničil.

Keď sa ho spýtali, akou rečou sa v pekle hovorí, začal veľkým prívalom slov a s úžasnou rýchlosťou prednášať akúsi žvatlaninu, ktorá sa zdala akousi smesou latiny a taliančiny a z ktorej sa dalo rozumieť len často opakovné slovo „Victoria“. Potom doložil nemecky:

- To je reč, ktorou tam hovoríme.
- Kde tam? — spýtal sa pán Tresch. — V pekle?
- Hej, v pekle, — odpovedal.

Večer 28. marca 1868 posadnutý rozprával o umučení Ježiša Krista. Keď hovoril o smrteľnej úzkosti v Olivovej záhrade, odrazu zvolal:

— Teplo ti je, strašne teplo, celý si upotený pre hriechy ľudí.

Aj to vyznal, že bol pri ukrižovaní a šťval židov, aby Krista mučili a že rátal údery, ktoré naň dopadaly. Potom sa ho spýtal jeden z návštevníkov, ako to v pekle vyzerá.

— Veru, nie dobre, — odpovedal.

Keď sa ho ešte ďalej vypytoval, zlostne odpovedal:

— Do toho ňa nič, rob tak, aby si sa tam dostal, potom uvidíš.

Satan robil niekedy aj propagandu. Jednému z návštevníkov ponúkol sto frankov denne keď vstúpi do jeho služieb. Ba

aj otcovi Burnerovie ponúkol sto frankov, keď vstúpi do jeho služieb. Pánu Treschovi raz povedal:

— Mám veľa vriec striebra a zlata, zariadim to tak, aby si ich našiel.

Pán Tresch odpovedal:

— Súhlasím s tým, darujem ich Cirkvi a chudobným.

— Nie, nie, — kričal posadnutý, — tak som to nemyslel.

Nemyslite, že tu počujeme toho padnutého anjela, ktorý pokúšal nášho Spasiteľa na púšti:

— Toto všetko ti dám, ak padneš a budeš sa mi klaňať?

Pyšný a preveľmi nešťastný pekelný duch by chcel, aby mu všetci ľudia slúžili.

Satan, zábavy, plesy a tance

Posadnutí mali často pokojné hodiny, áno i celé dni. Vtedy boli diabli neprítomní a deti jedly, pily, rozprávaly a bavily sa ako ostatné deti a nevedely nič o tom, čo sa s nimi robí, keď sú posadnuté. Diabol sa vzdialil obyčajne v nedeľu po obede. Keď sa ho potom pri náhlom záchvate pýtali, kde bol vtedy, odpovedal, že bol v susednej dedine na „zábave“, kde, vraj, bolo veselo, že im tam vyhrával a mal pritom hojnú žatvu. To sa mu, vraj, najväčšmi ľúbi a dráždi pri tom maldých ľudí k najväčším roztopašnostiam.*)

V sirotinci Saint-Charles raz zvolal:

— Chcem piť!

Záhradník, pán André sa ho spýtal:

— Ty predsa nemôžeš piť, veď ty si duch. Čo chceš piť? Choď do pekla!

Satan odpovedal:

— Sadám s ožranmi k stolu a dráždim ich k pitiu, kým sa celkom neopijú. Potom opití rozlievajú nápoje po stole a po zemi a čo takto rozlejú, patrí mne.

*) Podľa dokladov p. Spiesa a farského archívu.

Ďalej rozprával, že miluje zábavy a tance, dráždi pri tom ľudí k náruživému tancu a roztopašnosti. Keď to dopovedal, znovu chlapca opustil.

Asi o desať minút sa vrátil a volal s potupným smiechom:

— Teraz som bol v hostinci.

Označil presne miestnosť a jeho majiteľa a hovoril tiež o iných hostincoch a ich majiteľoch. Potom ešte dodal:

— Moje obchody idú dobre, mám z toho radosť, môj šéf bude so mnou spokojný.

Najviac ho tešilo, keď sa v tých miestnostiach, — čo sa veľmi často stáva, — hovorilo hodne dvojsmyselne a nemravné.

Keď raz išlo okolo domu niekoľko podnapitých, rozjarených mladíkov, satan zvolal:

— Počkaj, rozoštvem ich, aby sa pobili.

A skutočne, strhla sa medzi nimi veľká ruvačka, ktorá sa tri razy opakovala. Posadnutý sa pritom smial na plné ústa.

Raz satan zvolal:

— Ticho! Teraz ho máme!

Na otázku: Koho?

— Toho mládenca, čo tancuje v miestnosti X. vo Schlettstadte.

Označil presne hostinec a ulicu. Tu odrazu skríkol:

— Aha, teraz ho už máme, už je u nás.

Okamžite zavedeným stopovaním zistili, že skutočne v označenom hostinci v tú hodinu klesol jeden mládenec uprostred tanca — mŕtvy.

V Ilfurte raz rozprával:

— Ten cap z N. išiel so svojou paňou do svinčika (kostola), aby tam žrali (išli k sv. prijímaniu). Boli hladní: Len čo sa vrátili domov, začali sa hádať a kliať ako besní. Strašné kliatby sa im sypaly z úst. Smial som sa od radosti. Večer by sa boli znovu mohli vrátiť do svinčika, lebo ich stav bol horší ako ráno.

Inokedy zasa hovoril:

— Pri zábave postavíme sa ako živý múr okolo sálu a miesime sa medzi tanečníkmi, lebo tu nám kvitne pšenica.

Diabol prorokom

Z toho, čo sme si dosiaľ povedali, jasne vysvitá, že pekelný duch má vedomosti o veciach, ktoré sa prihodia vo veľkej vzdialenosti, ba i v najvzdialenejších krajinách. Tiež pozná aj svetové dejiny, lebo zjavoval často dávnominulé udalosti, o ktorých poslucháči nemali nijakých vedomostí. Áno, ešte viac, — predpovedal niekoľko dní alebo týždňov dopredu mnohé udalosti, ktoré sa uskutočnili s úžasnou presnosťou. Lebo ako padlý anjel nestratil svoje bývalé vedomosti a vie viac, ako si my, smrteľníci vieme len predstaviť.

Často povedal návštevníkom do očí, čo zlého vyviedli. Vyčítal im ich najtajnejšie hriechy, takže uznali za správne, čím najrýchlejšie zmiznúť. Zavše vedeli napodobniť aj kazateľa. Jednému susedovi povedal:

— Ty ožran! Či si nebol vtedy tam, keď ten lump hovoril, že sa nemá nikto opíjať? A predsa si sa u N. znovu opil. Len ty si na vine, že tvoja dcéra je nemocná.

Na Kvetnú nedeľu kázal znovu inému ilfurtskému obyvateľovi:

— Ty ožran! Či si nepočul, keď ten lump vo svinčíku hovoril, že sa tento týždeň nemá chodiť do hostinca? Ty nepočúvaš? Nebol si s pekárom z Flachstandernu v hostinci X. na pive?

Niektorí museli svoju zvedavosť ešte horšie zaplatiť. Bledí, ako bleskom omráčení, čo najrýchlejšie sa vytratili, lebo diabol prezradil ich zlé tajomstvá.

Starosta jednej dediny blízko Strasburgu vyzval raz po skončenej schôdzi členov obecnej rady, aby išli s ním na budúcu nedeľu pozrieť posadnutých. Niekoľko sa ich prihlásilo, ale jeden z nich povedal:

— Ale, počuj, pán starosta, rozpráva sa, že diabol vie povedať každému pravdu do očí.

— Chlapi, viete čo? — povedal starosta. — V sobotu pôjdeme do kostola na spoveď a v nedeľu pri svätej omši na prijímanie, aby nám diabol nemohol nič vyčítať.

— Dobré. Tak je to správne.

V nedeľu, keď zazvonili pri bráne ústavu Saint-Charleského, spýtala sa sestra vrátna, čo si páni želajú. Starosta povedal:

— Radi by sme videli posadnutých.

Ochotne ich sestra zaviedla do ich izby, ale sotva otvorila dvere, posadnutý volal:

— Pozrime, tu je starosta z X., tajomník a ešte iní radní páni. Pravda, predsa ste neverili počasiu, že ste išli včera do kostola a dali si soškriať svinstvo so svedomia. Ale jeden z vás to neurobil dobre. Kradol jednému repu.

Muž, na ktorého sa to vzťahovalo, tak veľmi sa preľakol, že hneď zvolal:

— Áno, ale nahradil som to tým ľudom peniazmi.

— Ale ľudia tie peniaze nedostali.

Na to starosta povedal:

— Poďme odtiaľto preč, lebo ešte i mne voľačo vyčíta.

Depold často predpovedal smrť niektorých osôb. Raz dve hodiny pred smrťou pani Müllerovej, kľakol v posteli a robil ako by vyzváňal. Inokedy robil také pohyby celú hodinu.

— Komu zvoníš? — spýtali sa ho.

— Pánu Kuneglovi, — odpovedal.

Náhodou bola jeho dcéra pri tom, zľakla sa a povedala malému:

— Ty cigán, môj otec je zdravý a pracuje na stavbe malého seminára v Zilisheime.

— To je možné, — povedal chlapec, — ale práve teraz spadol. Choď pozrieť!

A bolo to skutočne tak. Úbohý muž spadol s lešenia, zlomil si krky, a to práve vtedy, keď Depold začal zvoniť. V Ilfurte doteraz o tom nešťastí nik nevedel.

V sobotu pred trefou pôstnou nedeľou predpovedal, že nasledujúceho dňa síde sa 400 cudzincov, lebo sa rozšírila zpráva, že deti boli oslobodené od diabla. Tak sa aj stalo. V nedeľu večer satan sa veľmi radoval, že sa mu podarilo takými zpravami zdržať mnoho ľudí od služieb božích.

O veciach, ktoré sa staly pred tridsiatimi, ba i pred sto rokmi, hovoril s takou určitosťou a podrobnosťou, ako by sa boly odohraly v súčasnej dobe.

Pán Tresch bol v januári 1869 vymenovaný za ilfurtského starostu. V dedine o tom ešte nevedeli, ale posadnutý ho už oslovil „pán starosta“.

Raz predtým povedal svojej matke:

— Som veľmi nazlostený.

— A prečo?

— Lebo toho lumpa vyvolili za starostu, ja a naši môžeme skapať od zlosti.

To povedal vtedy, keď dostali menovací dekrét z prefektúry colmarskej.

Keď raz pán Tresch prišiel, volal posadnutý:

— Ty si cirkevník, bol si v „Sidlenoch“ (Einsiedeln).

— Cigániš, — povedal pán Tresch, — povedz mi, kde som bol?

— V meste.

— V ktorom meste?

— Vo Schlechtstadte.

To súhlasilo.

— Bol si aj u handrárov (tak menoval kapucínov) a dal si im peniaze na handry.

Naozaj. Pán Tresch bol u kapucínov a dal pánu kvardiánovi na dve sväté omše za oslobodenie týchto detí. Dozvedieť sa to nemohli od nikoho, lebo o tom v Ilfurte nik nevedel.

Raz pri silnom záchvate rozprával, že niekoľko duchovných (mená i farnosti vymenoval) písalo o ňom biskupovi a svet-skému úradu.

Popi z X. a Z. písali veľkému popovi s vysokou čiapkou a ten odpovedal o psoch (o posadnutých) do Mühlhausen. Potom sa obrátil k sestričke a dodal:

— A ty, fňukalka, s tými bobkami na mačacom chvoste (ruženec), už ani tri noci nebudeš spať v susednej izbe.

Ako sa začudovaly, keď večer dostaly list z kláštora, v ktorom písaly, aby sa sestričky za dva dni vrátili do Mühlhausenu.

Satan najväčšmi nenávidel ilfurtského starostu, pána Trescha, dobrého, bohabojného muža starého zrna. Nedal si ujsť nijakú príležitosť, aby mu niečo nevyviedol.

— Počkaj, — raz sa mu vyhrážal, — pošlem svojich tovaríšov k farárovi a tí ho proti tebe tak poštví, že viacej do toho domu ani nevkrúčiš.

— Tvojho vyhrážania sa bojím práve tak málo, ako celej tvojej peknej rotý, — odpovedal. — S pomocou Ježiša a Márie zaženiem vás všetkých do priepasti.

Starosta, ktorý bol tiež obchodníkom, raz celý prestrašený spozoroval, že mu vytiekol zo suda všetok sirup.

Druhý deň sa diabol priznal, že to spravil on a že sa mu z neho tiež ušlo, lebo zabudol na duše v očistci.

Raz išiel do hory na šípkové kríčky, aby si ich zasadil do záhrady. Na kraji lesa stretol príšerného človeka, ktorého sprevádzal malý čierny pes. Keď večer prišiel chlapcov pozrieť, zvolal jeden z nich:

— Všetkým si stretol v hore v tú a v tú hodinu muža so psom?

— Áno, ale kto ti to povedal?

— Kto mi to povedal? Veď som to bol ja.

— Ty?

— Áno, ja!

— A čo si tam robil?

— Čakal som fa. Ale si mal šťastie, že si mal vo vrecku svinstvo (ruženec), lebo by som fa bol tak vylátal, že by si ma bol dlho spomínal.

— A prečo?

— Pretože sa veľmi staráš o oboch psičkov, všetko rozprávaš, čo sa tu stane a ešte aj iným osobám píšeš.

— Všimol si si, — pokračoval, — že tvoj pes môjho ani neoňuchal?

— Áno, ale nepozastavil som sa nad tým. Prečo to bolo?

— Lebo môj pes bol tiež jedným z nás. Keby si bol dal lepší pozor, bol by si spozoroval, že ten muž nemal nohy.

To si pán Tresch nevšimol.

O krátky čas zasa išiel do hory. Zasa stretol muža so psom. Pozdravil ho a ten sucho odpovedal.

Keď cudzinec prešiel, obrátil sa za ním, lebo si myslel, že je to zlodej. Na druhý deň, keď vstával, cítil na pätách silnú bolesť, ako by ho voľačo uhryzlo. I zišlo mu na um, potrieť si päty svätenou vodou a do večera bolesť zmizla.

I teraz mu deti hlásily, že stretol ich majstra a že pes bol jeden z ich druhov:

— Všetkým sa tvoj pes k mužovi ani k psovi nepriblížil?

A tak to bolo.

Keď bol pán Tresch osem- alebo deväťročným chlapcom, spozoroval na odľahlom cintoríne plameň, ktorý sa k nemu približoval; striasol sa hrôzou a rýchlo bežal preč. Keď si spomenul na túto príhodu, pýtal sa chlapcov, čo to bolo.

Depold odpovedal:

— To bol gróf z Ilfurtu, ktorý bol priviazaný ku konskému chvostu a chcel ti ukázať, kde ukryl svoje peniaze. Zjavil sa aj

iným a oni mali strach ako ty a preto je poklad ešte stále na tom mieste a ešte tam dlho bude.

— Keď vieš, kde je, ukáž mi ho, — dorážal starosta.

— To neurobím.

— Prečo?

— Lebo ty by si všetko zanesol popom a potom by ste dali vystavať veľký chliev, a to nechcem, — povedal chlapec.

8. februára 1868 priniesol pán Tresch chlapcom hrozno. Dal najprv Depoldovi a rozkázal mu jesť troma prstami pravej ruky. Satan nazlostený zvolal:

— Pes nepotrebuje tvoje kozacie bobky.

— Ty si pes, — povedal starosta, — a nie Depold.

— Dobre, — odpovedal pekelný duch, — druhý raz ochromím chlapcovi ruku, aby nemohol jesť.

O chvifu pýtal chlapec zasa hrozno. Pán Tresch mu podal, ale chlapec už ich nemohol do úst podať, lebo mal chromú ruku. Pán Tresch mu chcel sám do úst zrnka vložiť, ale chlapec zaťal zuby. Rozkázal mu, aby otvoril ústa v mene Ježiša. Chlapec otvoril, ale keď zjedol tri zrnka, povedal:

— Už mám dosť.

Raz keď išiel deti pozrieť, stretol sa pred domom s pánom farárom, ktorý tiež tam išiel. Ale do izby vošiel sám pán Tresch a deti pána farára ani nevidely, ani nepočuly. Ale posadnutý začal kričať:

— Pop ide, nič nepovieme.

Potom začaly skákať a tancovať. Pán Tresch nakreslil okolo nich kruh svätenou vodou a povedal:

— Teraz skáčte, dokedy sa vám bude páčiť.

Hneď sa rozprchli, každý do iného kúta. Chceli ich znovu priviesť do stredu izby, ale sa im to nepodarilo. Bránili sa rukami, nohami a začaly skákať cez posteľ.

Raz pán Tresch priniesol malý kríž. Chlapec práve spal. Ale pre istotu mu zastrel oči rukou, aby nemohol nič vidieť. Druhou rukou položil mu kríž na prsia, ale kríž hneď letel do kúta. To sa viac ráz opakovalo, až konečne na diabla zavolať mohutným hlasom:

— V mene Ježiša Krista ti rozkazujem, nechaj kríž tam, kde ho položím!

Položil ho znovu na prsia dieťaťa a kríž ticho ležal. Potom sa chlapec prebudil. Pýtali sa ho, čo robil?

— Spal som, — odpovedal.

Raz povedal Jozef pánu Treschovi:

— Pripomeniem ti jednu udalosť z tvojej mladosti. Raz si išiel do hory na drevo. Tu sa priplazil k tebe had.

— Čo som s ním urobil?

— Odfal si mu hlavu a vzýval si pri tom tri mená (najsvätejšiu Trojicu). A vieš, že si usmrtil jedného z mojich tyranov? Keby si ho nebol so vzývaním tých troch mien odpravil, bol by si zablúdiť a viacej by si sa z lesa nevrátil.

Pán Tresch sa na tento prípad dobre pamätal.

Dakedy rozprával posadnutý dejiny až do počiatku ľudstva, práve tak, ako je v Písme svätom; a že bol pri hrôchu našich prarodičov a pri skaze Sodomy a Gomory.

— Nemusel si teraz šomrať (modliť sa) a fúkať cez mriežku (spoveď), keby som nebol odtrhol jablko pre Evu.

Dakedy zasa rozprával:

— Za švédskej vojny nebol starý chliev (kaplnka na cintoríne) zničený, ale zavraždili v ňom popa pri oltári, keď práve držal monštranciu v rukách. Vojak potom chcel veľkej dáme odseknúť hlavu, ale nemohol, lebo spadol na znak a pošiel. Veľká dáma nestrpí, aby sa v chlieve kradlo.

Rozprával ešte o veľa iných zločinoch, ktoré spáchali za dávnych čias v Ilfurte.

12. marca 1868 bol pán Tresch pri deťoch, ktoré boli dosť pokojné. Ale zloduch hneď prišiel.

— Tu som, — kričal príšerným hlasom.

— Odkiaľ prichádzaš?

— Garella.

— Kto je to?

— Knihár.

— Odkiaľ?

— Odtiaľ, odkiaľ sú tí dvaja, čo ťa dakedy navštevujú.

— Akí dvaja?

— Ten veľký a ten starý . . .

— Ako sa volajú?

— Kanisi (p. Spies) . . . Meno druhého (p. Martinot) nepoznám, protiví sa mi.

— Čo si robil u knihára?

— Bol som u neho celý deň. Viazal peknú knihu a pri tom v nej so záľubou čítal. To ma veľmi tešilo a preto som bol pri ňom celý deň.

— Býva ďaleko?

— Nie, len o niekoľko domov ďalej.

— Chodíš aj k veľkému?

— Nie, má tam nízke dvere, ja sa tam nemôžem dostať.

— Čo ťa ešte uňho straší?

— Veľká dáma zvonku na dome.

— A čo robíš so starým?

— Nechcem o ňom nič počuť.

— Nechodíš k nemu?

— Nie, má u seba niečo okrúhleho.

— Nie je to kríž?

— Nie, je to niečo, čo dvíha pop do výšky, a to by ma boľdalo, keby som ta vošiel.

Boly to pozostatky svätého kríža v striebornej skrinke.

Keď pán Spies dostal od pána Trescha zprávu o tomto rozhovore, išiel hneď k pánu Garellovi, či vtedy a vtedy viazal knihu, a hneď z nej aj čítal. Pán Garell si hneď nespomenul, ale sa pozrel do soznamu. Prisvedčil, že vtedy viazal protestantskú bibliu a tiež z nej čítal. Teraz mu ukázal návštevník list z Ilfurtu.

— Ako to, že sa diabol o mňa stará?

Pán Martinot, ktorý prišiel s pánom Spiesom, mu vysvetlil, že je to nie nič divného, lebo viera nás učí, že diabol obchádza ako ručiaci lev a hľadá, koho by zožral. Áno, vyložil mu ešte povahu diablov a ich vplyv na osudy ľudí. Pán Garell sa veľmi čudoval a povedal:

— Tento prípad môžete uverejniť, ale meno neudávajte.

Ale pán Garell to nevydržal a rozprával túto príhodu svojej rodine i pred deťmi. Tie to potom rozprávaly v škole, čo sa otcovi prihodilo. To stačilo, aby sa o tom za 24 hodín dozvedelo celé mesto. Knihár zabudol, že to sám vyzradil a nahnevaný na pána Martinota, išiel ho žalovať k cisárskemu zástupcovi. Štátny zástupca si dal pána Martinota zavolať, ktorý sa hneď ospravedlnil a tak sa vec vyriešila.

Tiež politickým smýšľaním sa diabol netajil. Napoleona III. nemal rád, iste preto, že bol s pápežom zadobre. Často volal na prichádzajúcich návštevníkov:

— Liberté, égalité, fraternité.

— Ty si blázon, nerozumieš, čo hovoríš. Prečo tak voláš? — pýtal sa pán Spies.

— A predsa tomu rozumiem. Nech žije liberté, égalité, fraternité (sloboda, rovnosť a bratstvo).

24. júna 1798 bol abbé Ján Bochelen, v Ilfurte narodený, neobyčajný horliteľ duší, vikár v Niedesepte, od revolučného súdu v Galmarne, podľa udania pre priestupok vyťahovaleckého zákona, ale vlastne len z protináboženskej zloby, odsúdený na smrť a večer v ten deň za mestom zastrelený. Veci, ktoré patrili tomuto hrdinovi viery, uschovali jeho priatelia v úcte ako sväte pozostatky. Bol to kalich, breviár, listy a pod. Zakrvavenú košeľu mali v rodine Bochelenovej.

28. júna 1842 vypukol v Ilfurte oheň, pri ktorom niekoľko domov zhorelo do tla, medzi nimi aj dom zmienenej rodiny. Všetky zmienené pamiatky podarilo sa zachrániť, ale vzácnu zakrvavenú košeľu mučeníkovu voľakto pri ohni ukradol. Akékoľvek stopovanie po nej bolo bezvýsledné. Preto sa raz profesor Lachemann spýtal Depolda:

— Depold, povedz mi, poznáš Bochelena?

— Nehovor mi o tom rytierovi smutnej postavy, — odpovedal posadnutý. — Nechcem o ňom ani počuť. O tridsať rokov, keď ho vykopú, bude sa o ňom dosť hovoriť.

A naozaj. O tridsať rokov, v r. 1897 vydal pán farár Soltner, Breyov nástupca, knihu s názvom: „Ján Bochelen, posledný alsaský mučeník veľkej revolúcie“, čím bola jeho pamiatka zachránená a jeho ctnosti tým došli veľkého oslávenia. Okrem toho postavili veľkému vyznavačovi viery pred novou farou v Ilfurte veľkolepý pomník, ktorý predstavuje výjav jeho zastrelenia.

O niekoľko dní po návšteve profesora Lachemanna spýtal sa vnuk Bochelenovej rodiny posadnutého chlapca:

— Kde je Bochelenova košeľa?

— Čuš, nehovor to, — kričal, — dobrý chlapec ju ukradol (pri ohni), ináč by sa boly neskoršie z nej narobili „škatule hrdinstva“ (mienil tým relikviáre).

Nové zaujímavosti

Osud úbohých chlapcov bol hrozný. Pekelný duch ich strašne sužoval, najmä keď ho nazlostili nejakým sväteným predmetom. Vtedy posadnutý už nikoho nepoznával, roztrhal a rozbil, čo mu prišlo pod ruky. Keď tomu niekto chcel zabrániť, bránil sa zubami nechtami a ťažko ho mohli premôcť. Dakedy hovoril, že by bol radšej v dospelom, silnom mužovi, potom by ho nikto nepremohol, ale že je len v dieťati, nesmie viacej sily použiť, len toľko, čo sa na detský vek prepúšťa. S pánom Treschom satan veľmi mrzko rozprával.

— S tým sa musím ešte porozprávať, — povedal, keď starosta odišiel.

O krátky čas si jeho krava zlomila nohu.

— To je odplata, ale bude toho ešte viacej.

O niekoľko dní mu zdochly dve teliatka.

— Zasa niečo preňho, — smial sa diabol, — ale to je ešte nie všetko.

Potom zasa spadol starosta so schodov a zlomil si ruku. V marci 1868 kúpil prasa. Druhý deň už nechcelo žrať a chudlo. Zverolekár hovoril, že nie je choré. Pán Tresch prišiel na dobrú myšlienku. Zavesil v chlieviku posvätený medailónček sv. Benedikta a o chvíľu malo chuť a celkom ožilo. Diabol potom vyhlásil:

— Od tých čias, čo zavesil to svinstvo do chlieva, nesmiem ta chodiť, musím dom preletieť.

Ale aj v niektorých druhých rodinách diabol dovolil si všetko. Napríklad v dome Benjamína Kleibera. Tí ľudia od neho mnoho vytrpeli a museli často zavolať i pána farára, aby im požehnal dom i chlievy.

Tiež rodine Brobeckovej a Zurbachovej narobil veľa neprijemností. Dakedy v noci usporiadal hore v izbe pekelný štabarc a potom sa chváľil:

— Počul si nás tejto noci? Ale sme ti spravili dobrú hodinku!

Diabol sa na tie osoby zlostil, ktoré venovali pozornosť deťom. Sám sa priznal, že susedovi Brobeckovi zničil dvadsať rodín včiel. Keď sa raz išiel na včely pozrieť, mali hlavičky ako poodtínané. Potom sa dozvedel, či to bola robota, preto dal úľ posvätiť a potom mal pokoj.

— Nemôžem sa už na ňom pomstiť, — hovoril satan, — lebo moju moc zničil pop čarami.

Mariana Kleiberová raz išla obedovať a jej sestra Katarína sedela pri obloku. Odrazu zbadá v kuchyni myš, ktorá vbehla dverami.

— Mariana, — kričí, — myš, prístup ju!

Sestra to spravila, ale hneď jej ochrnula noha. Katarína tušila v tom čertovinu a išla hneď k posadnutým deťom. Keď ju zbadaly, zvolaly:

— Aha, myš! — a povedaly, že to spravili ich páni.

Hneď dali celý dom posvätiť, Mariana si umyla nohu svätenou vodou a bolestné ochrnutie hneď zmizlo.

Zloducha najväčšmi tešily podoby psov a hadov. Často ich kreslil a hovorieval:

— Takýchto máme v pekle, to sú naši majstri.

Raz sa žaloval Depold sestre:

— Sestra, mám vší!

Podívala sa a hlavu mal celú zavšivavenú. Hneď začala hlavu čistiť, ale čím viac ich vyčesala, tým viac ich vo vlasoch pribúdalo. Otec už bol netrpezlivý a zvolal:

— Počkaj, satan, však ja ňa vykúrim aj s tvojimi všami.

Pokropil chlapcovi hlavu svätenou vodou so slovami:

— V mene najsvätejšej Trojice ťi rozkazujem, opušť toto dieťa! — A vši skutočne zmizly.

Keď prišiel dajaký návštevník, ktorý nemal pri sebe nijakej posvätenej veci, hneď sa mu zastavily hodinky a diabol sa mu posmieval. Pán Tresch sa ho raz spýtal, prečo to nespraví aj jemu.

— Keby som smel, aj tebe by som to spravil.

V lete r. 1868 satan dal deťom dlhší čas pokoj. Keď to zasa na ne prišlo, pýtal sa pán Tresch satana:

— Kde si bol celé leto?

— Mal som mnoho roboty.

— Bol si aj v Španielsku? (lebo tam vypukla revolúcia).

— Áno, tam sme mali najviac roboty.

— Pomáhal si tiež pri zničení kráľovnej?

— Áno.

— Prečo?

— Tam je skoro v každom dome pop.

— Veľa ich je tam?

— Veruže viacej ako tu. — Potom povedal pánu Treschovi:

— Keby som mohol získať teba a tunajšieho popa, mohol by som tu ešte dlhšie byť. Ale ty sa nedáš obmäkčiť ako ten Spies zo Schlechtstadtu a ten veľký frfloš.

— Povedz, či je to nie pravda, že ma Matka Božia ochraňuje a robí vytrvanlivým?

— Nepapučuj, radšej čuś! — kričal diabol.

Raz sa zasa priznal, že tiež pomáhal viacnásobnému vrahovi Troppmannovi pri jeho zločinoch.

Mučeníctvo chlapcov

Stav posadnutých chlapcov rovnal sa ustavičnému mučenictvu. Už len pohľad na nich vzbudzoval súcit a úžas. V prvých dvoch rokoch, keď boli najväčšími pripútaní na posteľ, prehodili dva i tri razy za hodinu nohy neprirodzene cez seba a splietli ich ako povraz, takže ich nebolo možno narovnať. Odrazu sa nohy bleskurýchle rozletely. Dakedy stály deti odrazu na hlave i na nohách, brucho mali pri tom vypäté do výšky. Každá pomoc dať ich do normálnej polohy, bola marná, len keď sa satanovi uráčilo nechať ich na pokoji.

Veľa ráz, keď deti ležaly v posteli, obrátili sa ku stene a maľovali na ňu strašné diabolské podoby, s ktorými sa zabávaly a s nimi sa shováraly. Keď niekto posadnutému položil pri spaní na posteľ ruženec, skrútil sa chlapec pod perinu a nevyšiel, kým ruženec neodložili. Keď sedel na stoličke, bola s ním často neviditeľnou mocou zdvihnutá do výšky, ale potom tak spustená dolu, že letela do kúta a chlapec do druhého. Dokonca aj matka, keď sedela s ním na lavici, bola s ním zdvihnutá do výšky a spadla a ani najmenej si neublížila. Dakedy opuchlo chlapcom celé telo, takže skoro prasklo. Potom začali vracáť samú morskú penu, perie a morskú trávu. Aj ich oblek bol samé perie, ktoré veľmi zapáchalo.

Keď chlapci boli na dvore, lebo v záhrade, vyšplhali sa často rýchlo ako mačky na najvyšší a najtenší konár, ale konár sa ani neohol. V izbe dakedy bolo odrazu veľmi horúco a kachieľ tam nebolo. Keď sa tomu niekto čudoval, diabol sa smial a volal:

— Pravda, viem dobre zakúriť, u nás je teplo.

Matka, ktorá v izbe spala, nemohla prv pre teplo zaspáť, kým si posteľ nepokropila svätenou vodou. Toto sa stalo aj sestričkám.

Dobrym niederbromským sestrám, Severe a Metule bolo opatrovanie týchto detí ťažkou úlohou. Dakedy boly strhnuté záclony neviditeľnou rukou a obloky sa rozletely veľkou rýchlosťou, hneď zasa stoličky, stoly a ostatné veci boly poprevracané a lietalo to po izbe, lebo sa triasol celý dom ako pri zemetrasení.

Keď prišiel na návštevu kňaz alebo horlivý katolík, posadnutí vtiahli sa pod stôl alebo pod posteľ, alebo vyskočili oblokom. Ale keď sa zjavili takzvaní liberálni kresťania, z toho sa nesmierne tešili a volali:

— To sú naši. Takto by mali všetci vyzeráť, potom by bolo dobre.

Keď Depolda priviezli do ústavu Saint-Charles, diabol neprehovoril za tri dni ani slova. Len na štvrtý deň večer o ôsmej hodine zvolal:

— Už som tu — ale napálený!

Sestra, ktorá mala dozor, spýtala sa ho:

— A kto si?

— Som pán temnosti.

Jeho hlas podceľbal sa teľaciemu blakotu. Keď bol naloštený, výzor chlapca bol vtedy strašný. Vtedy už nikoho nepoznal, ani svoju matku. Roztrhal šaty a rozmlátil všetko, čo mu prišlo pod ruku, kým ho nepremohli. Keď mu dali šaty, v ktorých bol zašitý medailónček, hneď odtrhol futro a medailónček vytriasol. Bol taký hluchý, že sa vysmieval pánu Stumpfovi, keď mu pri uchu niekoľko ráz vystrelil:

— Ten tu chce strieľať . . . Ha-ha-ha!

Pán superior prišiel raz na voze s istým farárom zo Strasburgu na návštevu do Saint-Charles. Depold bubnoval práve na obloku, keď voz spozoroval. Zvolal:

— Aha, už ide ten hovniar, ale počkaj, však ho ja preženiem.

Len čo to povedal, odpadlo im koleso s voza, takže oba páni museli ísť peši.

Najmilším zamestnaním pre satana bolo, keď mohol voľakomu niečo zlého vyviešť, oboch psičkov (Depolda a Jozefa)

mučiť. Deti musely byť v tomto hroznom stave štyri roky, pretože mnoho osobností vo vzdialenom meste zdráhalo sa tento prípad uznať za démonickú posadnutosť. Nedali sa presvedčiť ani zistenými faktami prvej vyšetrovacej komisie. Len o niekoľko mesiacov neskôršie, keď došlo k druhému vyšetrovaniu a s ním sa, tiež skončilo dlhé mučenie, oba nešťastní chlapci boli oslobodení.

V utorok ráno 3. marca išiel otec Burner na výročný jarmok do Mühlhausenu. Keď prišiel do mesta, malý muž, známy obchodník s ihlami a cvernami, zamieril k nemu a zahrnul ho trpkými výčitkami:

— Ty si vinový, že sú tvoje deti také nešťastné.

Burner sa hájil, ako len mohol, ale nepodarilo sa mu ho presvedčiť. Keď prišiel domov, posadnutý už zďaleka naňho volal:

— Pravda, malý obchodník ti robil výčitky pre tvoje deti.

— A či to bol tiež jeden z vašich? — spýtal sa otec.

— Pravdaže, už mi vbehol do siete.

— Ja sa za vyslobodenie toho človeka pomodlím. Otčenáš a všetku jeho bezočivosť mu odpúšťam. — A hneď sa pomodlil.

A satan odrazu skríkne:

— Beda, prebeda! Už sa mi trhá sieť a človek mi ujde.

Modlitba satana veľmi obťažovala. Pán Tresch priniesol raz starú modlitebnú knižku z r. 1646, ktorá obsahovala, niekoľko účinných modlitieb proti zlému duchu. Keď knižku otvoril, posadnutí obsypali ho všemožnými nadávkami.

— Dobré, že si začal, — povedal starosta, — práve budem pokračovať.

Vtedy vbehli posadnutí pod posteľ a kričali:

— Ty vždy priniesieš také staré hnusné listy. Ty ma zblázníš, nemôžem ťa už ani počúvať, bude zo mňa blázon, musia ma odvieŕať do blázince.

Potom ho chceli pohryzť a poškríabať. Ale on zdvihol ruku a rozkázal im do nej tŕčať, ak majú toľko odvahy. Tíkli, ale stále vedľa, nemohli trafiť.

Aj inokedy nemohli ublížiť svojim protivníkom. Len raz sa stalo, že Depold pána abbého Schrantzera poškríabal, keď sa bránil. Pán Schrantzer nevenoval malej rane pozornosť, lebo ho nebolela. Ale na druhý deň mu prst opuchol a veľmi bolel, mal strach aj kúpať si prst v svätenej vode. Na druhý deň bolesť a

rana celkom zmizly. Raz zasa hodil chlapec do abbého stoličku, ale ho netrafil. Keď to chcel opakovať, dotkol sa ho duchovný svätenou vodou. Posadnutý stoličku hneď pustil a s nádvakami išiel do kúta.

V pútnickom meste Einsiedeln

V máji 1868 boli chlapci veľmi zlí. Pán Tresch sa preto dohovoril s pánom Brobeckom, že pôjdu na púť do Mária-Einsiedeln, aspoň s Depoldom. Chceli, aby na tom mieste vykonali na nich exorcizmus. O tom úmysle okrem nich nikto nevedel. Na druhý deň povedal Depold pánu Treschovi:

— Ty a Lein chcete ma zaviesť až za hory. To sa mi nepáči. Čože ma tam chcete odviesť? Nikdy, nikdy!

Tu zvolal mladší:

— Chcem sa oženiť!

— Áno, s peklom, — povedal starší.

Pán Tresch na to:

— Ty pôjdeš s ním na svadbu. Môžem ísť aj ja?

— Áno, ty a Lein.

— A kto ešte? — pýtal sa starosta.

— A ešte niekoľko iných, ale beda vám, vrch je vysoký.

— Nebojím sa tvojho vyhrážania, — povedal starosta.

Deň odchodu sa priblížil. Páni farári: Brey a Lein a páni Lachemann, Brobeck a Tresch viedli Depolda, ktorý len na silu vstúpil do vlaku. V Mühlhausenu sa stretli ešte s niekoľkými páňmi, ktorí išli tiež za tým cieľom. Bol to pán Loetsch, provinciál mariánskych bratov, pán Klein, prednosta stanice v Colmare a pán Weber, sakristián pri veľchráme v Strasburgu.

Cestou bol Depold pokojný, obdivoval romantický kraj, jedol a pil ako ostatní. Na druhý deň po príchode do Einsiedeln, išli sa páni ohlásiť do kláštora. Tam im povedali, aby prišli s malým o deviatej hodine do istej sály, kde ich bude čakať už páter, ktorý má vykonať exorcizmus.

Pred určenou hodinou pustili sa do kláštora. Ale Depold sa vzpíeral. Pán Lachemann ho chytil a zanesol do sály, kde ich už čakal páter Vavrínek Hecht. Začal sa posadnutého všeličo vypytovať, ale ten mu neodpovedal. Potom sa modlil modlitby,

ktoré sú predpísané pri exorcizme. Pri nich chlapec kričal a zúrili. Potom exorcista poprosil pánov, aby znovu s ním prišli o hodinu.

Keď znovu prišli, páter položil chlapcovi na krk štólu, a modlil sa nad ním. Posadnutý sa tak bránil, že ho mali štyria páni čo držať. Potom padol na zem a ležal niekoľko minút ako mŕtvy, ale odrazu prudko vyskočil a chcel utiecť, ale ho zadržali.

Na druhý deň obnovil tie isté obrady druhý kňaz, Nepomucký Buchmann. Bohužiaľ, bolo to bez výsledku. Potom zaviedol páter celú spoločnosť do veľkej sály, vyzdobenej obrazmi rozličných panovníkov v životnej veľkosti. Depold sa pozeral na tieto obrazy s veľkým záujmom a hovoril, že sú to vojaci. Pred obrazom pápeža Pia IX. svesil hlavu a keď mu ju podržali hore, sklopil zasa oči. Na to povedal páter:

— To mi stačí.

V stredu a štvrtok priviedli posadnutého do kaplnky, v ktorej bol známy milostivý obraz.

Zatiaľ, čo sa prítomní modlili päť ráz Otčenáš a Zdravas, malý sa triasol na celom tele, stále pohyboval hlavou a rukami. Mal ovisnutú hlavu a neprestajne striehol, ako by z kaplnky utiekol. Akú hrôzu a zdesenie má asi satan pred obrazom Matky Božej!

Kňazi urobili ešte raz skúšku s dieťaťom, aby ho oslobodili od diabla, ale aj teraz to bolo daromné. Preto poradili pánom, aby sa obrátili na cirkevnú autoritu, na príslušného biskupa, ktorý ustanoví vhodného kňaza, aby vykonal úradne zaklínanie. To isté im už prv radili otcovia kapucínov v Dornachu v Bazileji. V písomnom odporúčaní, ktoré páter Vavrínek odovzdal pánu farárovi Breyovi, bola potvrdená pravdivosť povahy diabolскеj posadnutosti v tomto prípade.

Na zpiatočnej ceste Depold bol celkom pokojný, priamo šťastný. Ale keď prišli domov, neprehovoril štrnásť dní slova. Na Božie Telo zaviedli chlapcov do kostola. Tu sa opakovala taká scéna ako v Einsiedeln. Po službách božích zaviedol si ich pán Tresch do svojho bytu. Ale v izbe nechceli byť. Preto pokropil zámok svätenou vodou a chlapcom hneď odpadla chuť na útek. Potom ich zaviedol pred obraz Matky Božej, ale ani naň nepozreli.

Raz vzal pán farár Brey oboch bratov na prechádzku na cintorín do kaplnky. Matka, sestričky a cestár išli s nimi. Jozef išiel ochotne, ale starší nie. Keď prišli na most, chlapci vyskočili na zábradlie a chceli skočiť do vody. Len s veľkou námahou ich odtiaľ dostali a donútili ísť ďalej. Keď došli k veľkému orechu pri kostole, Depold nechcel ísť ďalej, tak ho museli ťahať. Pred kostolnými dvermi ľahol si na zem. Ťažko ich do kostola dostali, ale s radosťou odtiaľ išli. Tak bežali, že ostatní ani nestačili za nimi.

Satanove priznanie

Pán Martinot píše v jednom zo svojich listov, ako sa podarilo ilfurtskému starostovi donútiť jedného z posadnutých, aby mu povedal, ktoré náboženstvo je pravé. Chlapec zvolal:

— Aby si vedel, len tvoje je pravé, ostatné sú falošné.

— Ale ako to, že to tak otvorene hovoríš?

— Nútia ma tak, — odpovedal, — tí traja tam hore. Musím ti ďalej oznámiť, že nemáme nijakej moci nad ľuďmi, ktorí tak smýšľajú ako ty. Ani proti takým, ktorí sa dobre spovedajú a hodne prijímajú a tiež proti takým nedokážeme celkom nič, ktorí slúžia veľkej dáme. Ani tým ľuďom nemôžeme škodiť, ktorí úprimne nasledujú učenie toho, ktorého nenávidíme a ktorí sú verne oddaní otcovi všetkých psov (pápežovi) a veľkému chlievu (Cirkvi).

Pán Martinot sa ho potom spýtal, ako sa volá. Odpovedal:

— Poznám svoje i tvoje meno tak dobre ako ty, ale nepoviem ti ho. Viem, prečo to robím.

Na druhý deň spýtal sa ho pán Tresch, prečo bol predošlý večer voči obom pánom zo Schlettstadtu taký odmeraný a bezočivý?

— Spitzu nemôžem zniesť, ale ani toho druhého, — ktorý síce býva v Schlettstadte, ale odtiaľ nepochádza. (Pán Martinot pochádzal totiž z departementu de la Mecerte.) Veľa sa modlí, celý voľný čas strávi v modlitbe. Chudobným všetko rozdá a sám chodí v ošúchaných handrách. Chodí aj k boháčom, aby voľačo vyžobral chudobným. Nemôžem ho zniesť. Nehovor o ňom viac.

Voči pánu Treschovi nebol satan o nič galantnejší. Raz mu povedal, že je ako ďaleko siahajúci konár a pridal:

— Ty si lakomec, nič mi nedáš, ani kožky zo zemiakov. Všetko dáš veľkej dáme a jej psovi, aj vo svojom dome máš veľkú dámu so psikom na lone.

Pán Tresch sa ho pýtal:

— Kde mám veľkú dámu?

— Nado dvermi.

— Ale to je nie tá, ktorej sa bojíš?

— Nie, ale tá, čo máš v malej skrinke.

Bol to obraz tak zv. Piety, ktorý dostal od svojej tety zo Sv. Piltu a veľmi ju uctieval.

Jedno nedeľné ráno, keď zvonili na sv. pozdvihovanie, diabol sa úžasne rozzúrila. Sestra-ošetrovateľka mu povedala:

— Počkaj, veď ty skoro utečieš. A či by som ťa tak sama nemohla vyhnúť?

— Na to máš veľmi krátky nos, — potupil ju diabol.

— A kto ťa môže vyhnať?

— Charles Brey, — odpovedal.

Diabol to isté oznámil aj o staršom chlapcovi, že ho budú v prítomnosti dvanástich osôb nútiť, aby vyšiel a že psíček (Depold) znovu počuje — ale, — dodal, — budem sa tomu všemožne brániť. Neskôršie uvidíme, aký veľký odpor kládol exorcistovi, ktorý ho vyhŕňal pred osobami.

Istý kňaz, bývalý almužník v Saint Charles, prišiel do Schiltigheimu, aby sa poďíval na posadnutého chlapca. Pri vstupe do izby pozdravil sa slovami:

— In nomine Jesu omne genu flectatur. (V mene Ježiša nech sa ohne každé koleno. (Filip 11, 10.) Len čo toj dopovedal, chlapec odpadol ako bezdúchá hmota a potom s plačom a zavýjaním vtiahol sa pod posteľ. Duchovný ešte raz zopakoval tie isté slová a rozkázal chlapcovi, aby sa priblížil. Keď sa zdráhal, pokropil ho pod posteľou svätenou vodou. Posadnutý sa nevŕlo štvornožky vytiahol a stúlil sa do kúta, len aby bol čo najďalej od kňaza.

Neverecký lekár a ešte menej veriaci učiteľ

Keď strážmajster Werner predložil podprefektúre v Mühlhausene svoje prvé hlásenie, poslal podprefekt Dubois de Jancigny hneď súdneho lekára Dr. Krafta do Ilfurtu, aby deti dôkladne prezrel a písomne predložil o tom svoju mienku. Dr. Kraft bol protestant a neverec. S posmechom a iróniou pristúpil k deťom a dal si od starostu vysvetliť vznik toho zla a rozličné zjavy posadnutosti.

— Ech, — povedal na to, — tu niet nijakej čarodejnice ani diabla, ale to je nemoc, takzvaný tanec sv. Víta.

Tento ľahkoverný posudok lekára prekvapil prítomných, ale aj nahneval.

— Pán doktor, — povedal jeden z nich, — ako môžete o tom tak hovoriť, keď ste sa ešte ani nepresvedčili o tom, čo sa tu vlastne deje.

— S tým súhlasím, — povedal znalec, — vyvolám teda krízu a uvidíme.

Vytiahol svoje zlaté hodinky, držal ich Depoldovi pred očami a povedal mu:

— Pozri, na tomto hodinovom viečku je vyrytý obraz vtáka. Pozeraj dobre, keď ho nájdeš, dám ti tieto hodinky.

Chlapec pozeral dobrých päť minút uprene na hodinky, ale vtáka nenašiel, lebo tam nijaký nebol, len samé ornamenty. Potom tak spravil aj s Jozefom, ale tiež bez úspechu. Skúška mala vyvolať u detí nervovú krízu, aby potvrdila lekárovu teóriu. Chlapci zostali celkom pokojní a lekár musel priznať, že tu nejde o nijakú nervovú chorobu.

Pán Zurbach vyvolal potom lekára na chodbu. Tam vyčistil dva poháre a naplnil ich čerstvou vodou. Potom podal lekárovi fľašku, tiež s vodou a povedal mu, aby z nej trochu priľial do jedného pohára. Lekár ponúkol potom vodu chlapcom, ktorí mali stále smäď. Depold vypil vodu hneď. Ale Jozef, len čo ju vzal do ruky, ani ju neochutnal, hodil pohár s vodou na zem so slovami:

— Ó. to svinstvo nechem!

Doktor celý zarazený vrátil sa na chodbu, aby preskúmal, čo je to za voda v tej fľaši.

— Táto voda nemá nijakú príchut', — povedal. — A keby aj mala, veď sa pohára ani nedotkol.

— Aká je to voda? — spýtal sa.

— To je svätená voda, — povedal radca.

— Tomu nerozumiem, — povedal lekár a pozrel na hodinky. — Už musím ísť, už je čas.

A už zmizol. Posmešný úsmev mu prešiel. Ale o veľa horšie to skončilo s ilfurtským učiteľom, pánom Miclom. Pokladal sa za osvietenca a bol vodcom nevercov. V škole sa posmieval z udalostí u Burnerov a končil slovami:

— Veď diabol vôbec nejestvuje.

Muž tej istej ženy, čo dala deťom to osudné jablko, bol rybárom. Raz prišiel na faru a ponúkal rybu. Gazdina mala prísne zakázané, že nesmie od tej rodiny nič prijať ani kúpiť. Preto muža odbavila.

— Keď farár nechce rybu, zanesiem ju učiteľovi. — Aj tak spravil.

Vtedy povedal diabol ústami Depolda:

— Teraz je Miclo náš, o rok ho dostaneme do svojich kráľov.

Onedlho odcestoval učiteľ s deťmi k príbuzným blízko Colmaru. Na Martovom poli v Colmare uvidel cvičiť vojakov, postavil sa pred nich a zvolal:

— Je suis Napoléon, l'empereur des Français. (Ja som Napoleon, cisár Francúzov.)

Pristúpil k dôstojníkovi a chcel ho kusom papieru dekorovať. Blaznel.

Odviezli ho do nemocnice a neskôršie do blázince Stephansfeldu, kde ho niekoľko mesiacov liečili. Potom bol ako zdánlivo uzdravený prepustený a nastúpil znovu svoje miesto v Ilfurte. Prešlo osem dní a už ho našli obeseného. Bol práve rok, čo satan oznámil:

— O rok ho dostaneme do svojich kráľov.

Teda aj tu diabol správne predpovedal a veľmi sa radoval z nevery pána Miela.

Pod dojmom tohto prípadu mnoho ľudí sa obrátilo a stalo sa dobrými kresťanmi. Napríklad prišla do kláštora redemptoristov v Landseru istá pani a prosila kňaza, aby mohla opakovať svoju dávno vykonanú životnú spoveď. Povedala, že bola na návšteve u detí a pozorovala, že diabol sa z nej radoval a preto nevie, či jej duševný stav je dobrý.

Biskupská komisia

Uplynulo niekoľko rokov, kým sa biskupský úrad zmienil o prípade týchto detí. Biskup Raes mal k tejto veci veľmi skeptický postoj a dal sa presvedčiť o posadnutosti až od komisie, ktorú ustanovil. Bol to hlavne arcikňaz z Altkirchu, kanonik Lemaire, na podnet ktorého nariadil biskup 9. apríla 1869 kanonické vyšetrovanie tohto prípadu.

Dňa 13. apríla išli do Ilfurtu členovia ustanovenej komisie: kanonik Stumpf, superior veľkého seminára zo Štrasburgu, Apolionar Freyburger, arcikňaz Ensischeimu a Mikuláš Sester, farár z Milhausen, aby potrebné zariadili. Do Burnerov išli zadnými dvermi, aby ich chlapci nevideli. V izbe bola matka s Depoldom. Jozef zmizol.

— Kde je Jozef, — spýtala sa matka, — veď ešte teraz tu bol? Či azda vyskočil oknom?

Našli ho v druhej izbe pod posteľou a museli ho nasilu vytiahnuť. Zúfalec sa bránil a zakrýval si tvár rukami. Pán Tresch dával naňho pozor, aby neutiekol.

Depold sa pri stole zabával, nikoho si ani nevšimal. Na návštevníkov urobil dobrý dojem. Jeho pokoj a skromnosť, jeho bezstarostnosť, spojená s akýmsi smútkom, celkom sa im páčili. Ale Jozef, ten zasa vyzeral ako zbojník. Oči mal nepreštalne prilepené na zem. Darmo ho prehovárali, darmo ho bili. Ostal neústupný.

Pán superior mu ponúkol svätený medailónček. Celý preľaknutý odskočil ku stene. Keď sa k nemu znovu priblížil, vyrazil mu medailónček z ruky a začal kopáť. Starosta ho zdvihol a chcel mu ho dať pobožkať. Chlapec sa nazlostil a starostu udrel, ale ten mu to vrátil. Chlapec sa svíjal, ako keď ho sršeň pichne.

Keď páni prisadli k Depoldovi, bol prevrapený a odťahoval sa od nich. Uspokojil sa len vtedy, keď videl, že si ho nevšimajú, ale v tvári sa mu zračila úzkosť a starosť pred útokom. Pán Tresch mu pokropil ruky svätenou vodou. Chlapec sa schoval pod posteľ. Pán Tresch ho vytiahol a posadil vedľa pána Stumpfa na lavicu. Táto lavica stála pri posteli. Bola oddelená záclonou.

Pán Sester s druhej strany, aby chlapec nevidel, pokropil záclonu svätenou vodou. Depold si zhlboka vzdychol. Pán

Stumpf mu ponúkol obrázok, ale on ho odstrčil. Starosta chlapca držal a pán superior mu dal obrázok na hlavu, ale chlapec ho striasol.

Všetky pokusy chlapca tak unavily, že sa až potil a začal ťažko dýchať. Jozef medzitým vyšiel oblokom a bavil sa s deťmi.

Výšetrovanie trvalo celé popoludnie, kým sa komisia nepresvedčila o tejto neobyčajnej nemoci. Keď páni odišli, prišiel znovu pán Tresch a spýtal sa Depolda:

— Poznáš tých pánov, čo tu boli?

— Ty hovoríš, že sú to páni? Ja som väčší pán ako oni.

— Odkiaľ sú?

— Jeden nie je zďaleka, len s Mühlhausen.

— Ktorý?

— Ten, čo vychádzal častejšie von. On tomu veľmi neverí, ale tí dvaja sú o tom presvedčení.

— Odkiaľ je ten druhý, čo ti núkal obrázok?

— Zo Štrasburgu. Ten mi najviac škodí. Poslal ho sem ten s tou vysokou čiapkou.

— A ten tretí?

— Ten je z Ensisheimu. Ale pousilujem sa, aby tomu neverili.

Keď spísali protokol podľa výpovedí svedkov a na základe vlastných skúseností, predložila ho komisia biskupskému úradu na ďalšie rokovanie. Pán superior Stumpf dal návrh premiestiť chlapcov do niektorého zo štrasburských kláštorných ústavov a pán superior Spitz označil za súci sirotinec Saint-Charles v Schiltigheimu, ktorý patrilo kláštoru Všetkých Svätých. Na želanie pána generálneho vikára previezli do ústavu najprv staršieho chlapca. Tu ho ošetrovaly päť týždňov sestričky až do oslobodenia.

V prítomnosti pána Spiesa a Martinota spýtal sa pán Tresch staršieho chlapca, keď dostal záchvat:

— Povedz mi, kde si bol?

— Nemysli si, že som márnil azda čas, — povedal satan, — bol som dnes v Štrasburgu.

— Čo si tam robil?

— Oklamal som päť popov.

— Ako?

— Obliekol som si reverendu a tak sa mi podarilo ich oklamať.

Páni sa dozvedeli, že cirkevná vrchnosť nariadila už dávno vyšetrovanie, ale poslali takého kňaza, ktorý nebol na to súci a dal sa diablom oklamať.

Úradné hlásenie strážmajstra Wenera

K neobyčajne tragickému príbehu diablom posadnutých detí v Ilfurte pribudly nové, veľmi zaujímavé doklady. Sú to záznamy profesora Lachemana z kongregácie mariánskych bratov v St. Piltu, ktoré boli uložené v kolégiu Santa Maria v Ríme a podrobné hlásenia strážmajstra, ktoré predkladal prefektúre v Colmare a podprefektúre v Mühlhausene. Pán strážmajster Werner, kým bol v Ilfurte, bol nevercom.

Ale pozorovanie podivuhodných udalostí u Burnerov a púť do Lurdu privedli tohto muža na iné myšlienky. Keď sa odštalhoval do Vesoulu, bol už vzorným katolíkom. Svoje záznamy odovzdal duchovnému priateľovi.

Roku 1868 prišli povedať na bezpečnostnú stanicu, že pred Burnerov dom sa síšlo veľa ľudí, aby sa presvedčili o posadnutosti chlapcov. Pán Werner hneď išiel do Burnerov a videl, že deti, ktoré boli prv živé a múdre, teraz sú zmenené.

Spýtal sa ich otca, čo sa s nimi stalo. Ten mu povedal, že sú začarované a strážmajster sa mu vysmial:

— Ale, nehovorte také veci, — povedal — a zavolajte lekára, ten vám poradí.

Strážmajster už chcel odísť, ale jeden pán ho poprosil, aby ešte zostal. Hneď prišla kríza. Starší chlapec zvolal:

— Tu je, tu je!

A brucho mu hneď napuchlo, dych sa mu premenil v piskot. Prsia sa mu zduly ako kováčsky mech. Strážmajster mu celou silou tlačil na prsia a brucho, ale nič to nepomohlo. Potom mu pomáhali ešte traja páni. Všetci štyria tlačili, až postel prašala, ale nadarmo. Už mali strach, že mu ublížia, ale chlapec zvolal:

— Ja nič necítim, môže vás byť ešte viac, to nič nepomôže. Potom ho otec pokropil svätenou vodou a to pomohlo.

Vo februári 1869 pán Werner prišiel zasa pozrieť na deti. Bol tam aj pán farár Brey. Ten vytiahol z vrecka silnú hodvábnu šnúru, františkánske cingulum, s medeným krúžkom, na

ktorom bol kríž z bukového dreva. Položil chlapcovi šnúru na hrdlo, uviazal vzadu na uzol, a kríž mal na prsiach.

Chlapci boli pokojní a dali robiť so sebou, čo kto chcel. Odrazu Depold zbledol, začal sa triasť a zvolal:

— Už je tu, už prišiel.

Pán Werner pozrel pod perinu a šnúra tam už nebola. Všetci boli prekvapení. Depold vstal a povedal:

— Hľadajte, ale nič nenájdete. Šnúra je preč. Jedna čiastka kríža je na polici s knihami, druhá za kachľami pod drevom. Zbytok je vonku pred dvermi.

Aj tak bolo. Všetko našli ako označil, ale šnúry nebolo.

Táto zpráva bola potom vo všetkých novinách a privábila mnoho zvedavcov do Ilfurta.

Strážmajster Schini zmizol

Okrem strážmajstra Wenera bol v Ilfurte aj pán Schini, bývalý dôstojník. Bol to protestant, vysmieval sa z Burnerovcov a ľudí, čo tam chodievali.

Ale pretože v každom človekovi je istá dávka zvedavosti, bol by sa predsa pán Schini rád, ale nenápadne, poďíval, čo sa tam deje. Preto poprosil pána strážmajstra o dovolenie, aby tam mohol ísť pozrieť.

— Choďte, ale celkom potme a v civilí.

Požičal si teda občiansky oblek a išiel do Burnerov.

Bolo tam vtedy veľa ľudí a musel na chodbe čakať, kým sa izba trochu vyprázdni. Čakanie netrvalo dlho, lebo chlapec v izbe zvolal:

— Mama, choď na chodbu, pri vonkajších dverách čaká strážmajster Schini. Prived' ho, už sme ho dávno nevideli.

Matka vzala lampu a šla. Ale v civilí ho nepoznala. Keď sa vrátila, povedala deťom, že sa zmýlili.

— Ale tu je, lenže v civilí.

Išiel pozrieť otec a prosil Schiniho, aby išiel do izby, lebo si ho deti želajú. Strážmajster sa zľakol a hneď sa vytratil.

Keď sa vrátil na stanicu, spýtal sa ho pán Werner:

— Vy ste už doma? A čo ste videli?

— Nič som nevidel, ale som počul a to mi stačí.

Rozprával, ako ho chlapci poznali a ani ho nevideli.

— Ale je to divné, — povedal, — naše náboženstvo zakazuje poveru, ale ako si mám toto tajomstvo vysvetliť? Len ak by deti mali dar vidieť nadprirodzene.

A teraz sa už nevysmieval.

Raz prišiel navštíviť deti muž zo susednej dediny. Išiel okolo vinice a hrozno bolo zrelé. Tak ho lákalo, že chcel si už odtrhnúť, ale ako dobrý kresťan, premohol sa a išiel ďalej. Sotva prišiel do Burnerov, deti zvolaly:

— To hrozno bolo krásne, čo? Prečo si si neodtrhol?

Návštevník sa tomu veľmi začudoval.

Výjev v Saint Charles

5. októbra 1869 pán Karol André, záhradník z ústavu Saint-Charles, písal svojim rodičom list, v ktorom opisoval zaujímavý príbeh, ktorý sa mu prihodil:

— V sobotu mi povedala sestra Damasa, aby som zaviedol Depolda do kláštorskej kaplnky. Myslel som si, že to bude ľahké, ale som sa pomýlil. Držal som 14-ročného chlapca pevne za ruku. Sestra mu zaviazala oči, aby nevidel, kde pôjdeme a šli sme ku kaplnke. Len čo sme však spravili dva kroky, zlostil sa a nechcel ísť ďalej. Vzal som ho do náručia a chcel som ho odniesť. Bol veľmi ťažký, takže som ho vliekol.

— Sestry mi chcely pomôcť, ale on začal kopaf. Keď som prišiel ku schodom, začal sa mi svíjať a hádzať ako had. Odrazu mi ovinul nohami moje nohy, takže som padol na múr kostola. Bol som ustatý a spotený. Chvíľku som si odpočinul a išiel ďalej.

Vo dverách kostola mi chlapec zamdlel a bol ako mŕtvy. Z úst sa mu valily peny. Dovliekol som ho až do stredu kostola a tam sme obaja padli na zem. Tam sa chlapec prebral a zvolal:

— Preč z tohto chlieva! — a chcel utiecť.

Ale veľmi nevládal, svíjal sa a len sa tak vliekol. Strašné bolo dívať sa naňho.

O pol hodiny som ho vliekol zasa von, ale zo dverí mi utiekol sám. Všetci sme boli dojatí, že sme ani neprehovorili.

Keď sa vrátili, dali chlapcovi večeru, ale sa jej ani nedotkol a hneď zaspal. Potom začal hovoriť diabol:

- Taký som nazlostený!
- Kde bol dnes večer Depold? — spýtali sa ho.
- V chlieve.
- Kto ho tam zaviedol?
- Ten obludník a hlaváč.
- Kto ešte? —
- Ty.

Potom začal nadávať a kliat.

- Kto ťa pokropil svätenou vodou?
- Tá smradľavá, čo je pri malých psoch.
- Veď si ju nemohol vidieť, mal si zaviazané oči, — povedala sestra.

- Či nevieš, že všetko vidím?
- Prečo si nenechal Depolda večerať?
- Pes to nepotreboval a ja som dostal dosť v chlieve.

— Matka Depoldova išla do mesta, aby hlásila generálnej predstavenej a pánu Spitzovi, čo sa deje s dieťaťom. Keď sa vrátila, rozprával diabol všetko, čo tam porozprávala.

Chlapec mal najradšej pavúkov. Hrá sa s nimi, nechá si ich chodiť po rukách a vytrháva im nohy. Dakedy zje veľmi málo, inokedy zasa zjedol za plný kôš jablák.

Depoldovo vyslobodenie

Začiatkom októbra zaviedli chlapca do sirotinca. Pán biskup nariadil znovu dôkladné vyšetrovanie. V komisii boli: generálny vikár Rapp, superior Stumpf a Eicher, superior štrasburgských jezuitov. Chlapec bol pod dozorom pána almužníka Haussera a štrasburgského teologa abbého Schrantzera.

Chlapec bol tenký a bledý ako rýchlo vyrastené dieťa. V jeho veľkých čiernych očiach bolo niečo neistého a mal unavené ťahy ako po dlhej nemoci. Bol pokojný, bavil sa na chodbe s návštevníkmi, rozprával francúzsky, latinsky, ale nikdy sám nezačal. Len o kaplnke nechcel nič vedieť.

3. októbra bol na dvore pripravený voz, na ktorom mali dovieť pána superiora, generálnu predstavenú a pána exorcistu. Pán abbé dal kočišovi svätený medailónček svätého Benedikta, aby sa im nič nestalo.

O druhej hodine páni prišli a hneď začali s exorcizmom. Pán André záhradník, pán Schrantzer a pán Hauser zanesli chlapca do kaplnky. Postavili ho na koberec pred svätostánok. Jeho tvár bola červená ako pri vysokej horúčke. Z úst sa mu valila hustá pena až na zem. Posadnutý sa svíjal a obracal ku dverám. Zakaždým, keď sa pán Schrantzer dotkol krížom jeho prs, zduly sa ako lopta.

Začal obrad vyhánania. Souquat, ktorého poverili touto ťažkou úlohou, zprvotí váhal, lebo nebol o posadnutosti celkom presvedčený. Chlapca totiž ešte nevidel.

— Zmizni odtiaľto! — skríkol satan, — zmizni, ty smradľavec!

V prítomnosti piatich kňazov, šiestich sestier a matky chlapcovej, začal sa P. Souquat modliť litánie k Všetkým svätým. Pri slovách:

— Svätá Mária, oroduj za nás, — diabol strašne kričal:

— Von z chlieva, ty smradľavec! Ja to nechcem!

Tak vykrikoval zakaždým, kedykoľvek vyslovili meno niektorého veľkého svätca a najviac, keď sa modlili:

— Všetci svätí anjeli a archanjeli, orodujte za nás!

A keď sa kňaz modlil:

— Od úkladov diabolských vyslobod' nás, Pane!

Posadnutý sa úžasne triasol, náramne kričal a tak sa svíjal, že ho mali traja čo držať.

Po litániach postavil sa páter pred neho, modlil sa z obradnej knihy predpísané modlitby, pričom posadnutý stále kričal. Pred čítaním z evanjelia sv. Jána poznačil páter čelo, ústa a prsia malým krížkom, pričom chlapec zavýjal ako pes a kňaza chcel po ruke uhryznúť. Potom sa spýtal páter po nemecky:

— Duch temnosti, pošliapaný had, ja ako kňaz Pána, rozkazujem ti v mene Božom, aby si mi povedal, kto si!

Diabol kričal:

— Do toho ťa nič, ty smradľavec! To poviem tomu, komu ja chcem!

Na to povedal páter:

— Toto je práve tvoje pyšné smýšľanie a reč, ktorým si sa pred Najvyšším prehrešil a pre ktoré si bol s neba shodený. Ale ja ti teraz rozkazujem: Satan, ustúp odtiaľto s tohto posvätného miesta, nepatríš do domu božieho, patríš do temnosti!

Teraz diabol kríčal:

— Ale ja nechcem, ešte neprišiel môj čas!

Po trojhodinovej modlitbe a námahe, celý spotený, páter prerušil obrady, aby o chvíľu znovu pokračoval v ťažkej úlohe. Malého zaviedli do izby, kde sa trochu upokojil. Tej noci povedal abbému Schrantzerovi:

— To si dobre urobil, že si mu dal ten pliešok (medailónček) zo sebou.

— Komu?

— Kočíšovi.

— Ako to vieš a čo by si bol urobil?

— Bol by som voz aj s ľuďmi prevrátil, lebo som bežal vedľa koní.

— Pravda, včera sme ňa dobre potryznili? Poznáš toho, čo ňa žehnal?

— Poznám, ten už jedného z našich „pánov“ vyhnal.

Skutočne, P. Souquat, keď bol mladší, vyhnal z jedného domu diabla.

Tento rozhovor presvedčil P. Souquata o chlapcovej posadnutosti.

Na druhý deň popoludní sa začal znovu exorcizmus. Teraz obliekli posadnutého do svieracej kazajky a priviazali k stoličke. Diabol bol ešte väčšmi rozzúrený ako predtým. Vyzdvihoval chlapca so stoličkou do výšky a mykal pánov, ktorí mali dozor, napravo a naľavo. Pritom strašne reval.

Keď asi po dvoch hodinách skončili litánie a liturgické modlitby, páter vstal a oslovil posadnutého:

— Teraz, duch nečistý, prišiel tvoj čas. Preto ti rozkazujem v mene katolíckej Cirkvi, v mene Božom a v mene svojom, ako kniaz Pána, aby si mi povedal, koľko vás je!

A zasa odpovedal ako včera:

— Do toho ňa nič, ty smradľavec!

Páter povedal:

— To je tá pyšná reč, akou sa v pekle hovorí. Preto patíš do temnej priepasti a nie na svetlo. Sostúp teda do pekla, nečistý satan!

— Nechcem tam ísť, chcem na iné miesto.

— Teraz ňa, satan, zaprisahám, aby si mi povedal, koľko vás je.

— Sme len dvaja.

— Ako sa menuješ?

- Oribas.
- A ten druhý?
- Ypés.

— Teda, vy nečistí duchovia, rozkazujem vám, odíďte z domu božieho! Tu nemáte čo robiť. Duchovia záhuby, ustúpte odtiaľto, rozkazujem vám v mene Najsvätejšej Sviatosti!

— Nejdem, smradľavec, nemáš nijakej moci, môj čas ešte neprišiel.

Páter sa triasol a potil, ale aj ostatní boli rozochvení. Potom podnikol s diablom nový boj. Vzal kríž, držal mu ho pred obličajom a hovoril:

— Úbohý satan, netrúfáš si ani na tento kríž pozrieť, lebo sa odvraciaš, aby si ho nevidel a ty vzdoruješ kňazovi? Rozkazujem ti, odíď odtiaľto a sostúp do pekla, ktoré je pre teba určené.

Diabol kričal:

— Ale ja nechcem, tam nie je dobre.

— Mal si Boha poslúchať, ale tvoja pýcha uvrhla ťa do nešťastia. Si duch temnosti. Teda ustúp od svetla a choď do temnosti, ktorá je pre teba pripravená.

Potom vzal páter sviecu, posvätenú svätým Otcom a povedal:

— Pyšný satan, staviam ti túto sviecu na hlavu, aby som ti ukázal cestu do pekla. Je to svetlo katolíckej Cirkvi a ty si duchom temnosti. Sostúp teda do pekla a zostaň vo svojej spoločnosti, lebo tam patríš!

— Tu zostanem, tu mi je dobre, v pekle je nie dobre.

Páter potom vzal do rúk sochu Matky Božej a povedal:

— Vidiš blahoslavenú Pannu Máriu? Musí ti ešte raz hlavu pošliapať a ešte raz ťa poznačiť a mená Ježiš a Mária na prsia ti vpísať, aby ťa večne páľily! Tak ty neustúpiš? Rozkázal som ti menom Ježiša, menom katolíckej Cirkvi, menom svätého Otca, menom najsvätejšej Sviatosti. Neposlúchaš hlas kňaza. Teraz ti to rozkazuje svätá Matka Božia. Ona ťa núti odtiaľ ustúpiť. Teda, duch nečistý, ustúp pred tvárou Nepoškvrneného Počatia. Rozkazujem ti, aby si ustúpil!

Potom sa všetci modlili „Memorare“ (Spomeň si najdobrotivejšia Panna Mária atď.). Teraz vykrikoval diabol mohutným hlasom:

— Teraz musím ustúpiť.

Ešte raz sa svíjal a v tele bolo počuť praskot. Chlapec sa natiahol a padol ako mŕtvy.

Diabol bol preč. Bol to strašný obraz pre divákov. Ešte pred chvíľou zlosť, vzdorovitá odpoveď a teraz leží chlapec skoro už hodinu ticho ako v spánku. Bol oslobodený. Neprotivil sa ani svätenej vode, ani križu a bol celkom pokojný. Zanesli ho do izby. O chvíľu sa prebudil, pretiera si oči a so začudovaním sa díval po cudzích ľuďoch.

— Poznáš ma? — spýtal sa pán Schrantzer.

— Nie, nepoznám vás, — povedal chlapec.

Výkrik radosti vydral sa s prs šľastnej matky. Jej Depold počul a bol oslobodený od pekelného ducha. Všetci ďakovali Bohu, že dal Cirkvi takú moc nad peklom.

S radosťou vracala sa matka so synom do Ilfurtu a pevne verila, že sa aj Jozef oslobodí. Táto nádej sa splnila už 27. októbra.

Aj Jozef je oslobodený

Keď prišli domov, Depold bol veľmi veselý. Ale o tom, čo sa s ním predtým robilo, nemal ani tušenia. Nepoznal ani pána farára Breyho a nevedel sa rozpamätať na nový mestský dom. Svojmu mladšiemu bratovi Jozefovi priniesol zo Štrasburgu niekoľko medailónčiek a hneď mu ich ponúkal. Ten ich hodil na zem a povedal:

— Daj mi pokoj s takými vecami, ja to nechcem!

Depold so zadivením spýtal sa matky:

— Mama, Jozef zbláznel?

Pravda, ale každý dával pozor, aby sa Depold nedozvedel pravú príčinu bratovho správania.

V stredu večer zvolal posadnutý:

— Moji dvaja kamaráti sú strašiaci, teraz som najsilnejším majstrom, za šesť rokov odtiaľ nepôjdem, nemám pred popmi strach.

Pán Tresch sa ho spýtal:

— A ty si taký mocný?

— Áno, — odpovedal, — páči sa mi tu, lebo som sa pohodlne zariadil, usadím sa v hniezde a opustím ho až vtedy, keď sa mi to bude ľúbiť.

Medzitým požiadal pán farár Brey biskupský úrad o spino-mocnenie, aby mohol vykonať exorcizmus, lebo stav chlapcov sa stále zhoršoval. Depold už chodil do školy, aj do kostola a bol už aj pri spovedi. Bol zasa ako predtým: dobrým chlapcom, ale o posledných štyroch rokoch nič nevedel. Vyzeralo to tak, ako by za ten čas spal.

Konečne došlo do Ilfurtu biskupské povolenie a pán farár ustanovil deň zaklínania na 27. októbra.

V ten deň zaviedli chlapca do kaplnky na cintorín. Išli s ním: jeho rodičia, pán profesor Lacheman zo St. Piltu, pán Ignác Spies zo Schlettstadtu, pán Martinot, pán Tresch, starosta z Ilfurtu, pán Frindl, prednosta stanice, jeho sestra Hilária, predstavená dievčenskej školy.

Na začiatku svätej omše začal Jozef kopať a krútiť sa na všetky strany, takže ho museli sviazať. Ale pri stupňovej modlitbe si nohy uvoľnil a remeň odkopol až k oltáru. Potom si ho pán Martinot uviazal na kolená. Potom začal posadnutý brechať ako pes, krochkať ako prasiatko. Až od Sanctus do konca omše bol potichu, čomu sa veľmi čudovali.

Keď kňaz odložil omšové rúcho, pokľakol na stupeň oltára a začal sa modliť modlitby, predpísané pri exorcizme. Najprv litanie o všetkých svätých a zaklínajúce formule. Potom pristúpil k posadnutému, rozkázal mu, aby povedal, koľko je v ňom diablov.

— To nemusíš vedieť! — odpovedal.

Na druhý rozkaz povedal:

— Ypés.

Ale to bolo meno jedného diabla bratovho.

Medzi čítaním evanjelia sv. Jána začal posadnutý pánu farárovi nadávať a kričať:

— Nepôjdem preč!

Tri hodiny zápasil exorcista o chlapca. Hneď mu kládol sväté ostatky na hlavu, potom mu držal posvätenú sviecu v rukách, kropil ho svätenou vodou, recitoval mocné modlitby zaklínacie, ale diabol len kričal:

— Nepôjdem preč! Nechcem!

Pritomní už začali váhať, ale pán farár neprestával ich povzbudzovať k vytrvalosti a modliť sa svätý ruženec.

Pán Tresch, ktorý cez celý čas chlapca držal, dal ho pánu Lachemanovi, ale diabol kričal:

— Aj ty si tu, ty splasnutý nos?

Potom kňaz povedal:

— Zaklínám ťa v mene Nepoškvrnenej Panny Márie, aby si toto dieťa opustil!

Zúrive odpovedal satan:

— Aj ten prichádza s tou „veľkou dámou“. Teraz musím odísť.

Pri týchto slovách boli prítomní veľmi vzrušení, lebo vedeli, že už prišla hodina oslobodenia.

Ešte raz opakoval pán farár toto zaklínanie.

— Musím preč, — kričal diabol. — Rád by som vošiel do kúďľa prasiec.

— Do pekla!

— Nepoznám tam cestu, chcem ísť do čriedy oviec.

— Do pekla!

— Teraz som donútený odísť.

Chlapec sa natiahol a obrátil. Potom sa utíšil a zostal ležať. Rozviazali mu putá, o chvíľu sa začal preťahovať, ako by sa prebúdzal a otvoril oči. Veľmi sa začudoval, že je v kostole.

Prítomných ovládlo hlboké pohnutie. S vďačným srdcom modlili sa Te Deum, litánie loretánske a iné modlitby, prerývané plačom. Aj pán farár musel často v modlitbe prestať, lebo slzy pohnutia dusily jeho hlas. Potom išli domov.

Výtazstvo nebeskej matky

Keby ste išli dakedy do Ilfurtu, uvidíte na námestí v záhrade pekný pomník v podobe stĺpa a na ňom sochu Nepoškvrneného Počatia, zhotovenú z pozlátenej liatiny. Pomník je desať metrov vysoký. Na podstavci je nápis:

In memoriam perpetuam liberationis duorum possessorum Theobaldi et Josephi Burner obtentae per intercessionem Beatae Mariae Virginis Immaculatae. Anno Domini 1869.

Po slovensky: Na večnú pamiatku oslobodenia dvoch posadnutých, Depolda a Jozefa Burnera, dosiahnutého na orodovanie blahoslavenej Panny Márie, bez poškvrny počatej. Roku Pána 1869.

Pán farár nedal si ujsť túto vzácnu príležitosť, aby takto nevzdal hold vďačnosti Panne Márii a jeho farníci ako aj

ostatní mariánski ctitelia ochotne prispeli na toto dielo. Či to nebolo veľmi nápadné, že práve v Schiltigheime a v Ilfurte premohla Nepoškvrnená pekelného draka a pošliapala mu hlavu? Všetky predchádzajúce exorcizmy, ktoré trvaly skoro celé hodiny, boli temer bezvýsledné a len po zákroku „veľkej dámy“ musel satan ustúpiť. Do jej rúk vložil všemohúci Boh víťazstvo, tak ako ho kedysi udelil pri prvom boji Michalovi archanjelovi. Mária je tou mocnou ženou, postrachom pekla, pred ktorou musia ustúpiť všetky pekelné mocnosti. Nech sa jej za to vzdá česť a chvála po všetky veky!

A teraz sa zaiste pýtaš: — Prečo postihla táto strašná posadnutosť úbohé deti? Kto tu zhrešil? Rodičia a či deti? — Prečítaj si 9. hlavu sv. Jána, ktorý hovorí o uzdravení slepého od narodenia. Tam nájdeš rozlúštenie. Boh dopustil túto skúšku, aby sa aj tu prejavily jeho skutky a aby nám pripomenul dobrodenie nášho vykúpenia. Pred príchodom Spasiteľa sveta bol satan na zemi skoro všemohúcim pánom a majstrom a rozšíril svoju ríšu skoro po celom svete, totiž ríšu nevery a ohavnej modloslužby. Preto sa aj nazýva kniežaťom tohto sveta. Tak ho nazýval aj sám Spasiteľ. Prv než za nás na kríži umrel, povedal: (Ján 9, 31-32) — Teraz je súd nad svetom, teraz knieža tohto sveta bude vyhodený von. A ja, keď budem povýšený od zeme, potiahnem všetko za sebou, — čiže skrze vieru v Krista, jeho smrť a zmŕtvychvstanie dôjdu všetci ľudia dobrej vôle vyslobodenia zo satanovej moci a spojenia so Spasiteľom: Tu na zemi láskou a v nebi večnou blaženosťou.

Sám Spasiteľ, pokiaľ ešte bol na zemi, dokazoval svoju moc nad satanom tým, že všetkých posadnutých, s ktorými sa stretával, oslobodzoval od diabla a tú istú moc odovzdal svojej Cirkvi a apoštolom: A tých, ktorí uveria, tieto znamenia budú nasledovať: V mojom mene budú vyháňať diabolstvá, novými jazykmi hovoriť (Marek 16, 17).

Apoštoli v mene Ježišovom to skusovali a darilo sa im to. Tej istej moci nad pekelnými diablami používa aj Cirkev až do dnešného dňa, a to s tým istým výsledkom ako v Schiltigheime a v Ilfurte. Takej moci nemá nijaký knieža, ani ten najväčší veľmož, jedine katolícky kňaz. Jemu jedinému udelil Spasiteľ zázračnú moc nad duchmi temnosti. Jediné jeho slovo vyháňa ho tak z tela ako aj z duší ľudí. Aj keď je dnes posadnutosť tela zriedkavým zjavom, zato však posadnutosť duševná, totiž stav duše v smrteľnom hriechu, vyskytuje sa tým častejšie.

To slúži diablovi len na úžitok, keď sa príliš často nezjavuje, lebo jeho zjavenia sú také hnusné, že sa ľudia s ošklivosťou od neho odvracajú a vracajú sa úprimne k Bohu, ako sme to videli v Ilfurte.

Povedz mi, milý čitateľ, keby si bol býval v Ilfurte a mal by si príležitosť vidieť, čo ten diabol vystrájal, ako to videlo mnoho tisíc svedkov, povedz mi, či by si chcel takého šeredného draka hostiť vo svojom srdci, keby si mohol tomu zabrániť? Či by si chcel dobrovoľne len aspoň pol hodiny žiť spolu s týmto desným netvorom? A predsa tak robíš, kedykoľvek dobrovoľne k ťažkému hriechu svoľuješ, čím udeľuješ pohostinstvo jednému a lebo viacerým z týchto strašných pekelných duchov a nestrasieš sa ich prv, kým svoje hriechy úprimne neoľutuješ, z nich sa nevyspovedáš a dokiaľ kňaz mocnými rozhršujúcimi slovami tieto obludy z teba opäť nevyženie. Taká posadnutosť duše nie je teraz nijako nápadná a obťažná a ľudia žijú v takom smutnom stave celé týždne, ba aj celé roky. Ale príde raz doba, kedy táto clona s duše spadne a len teraz sa zjaví celá jej nevýslovna úbohosť, ale potom bude už neskoro.

Keď si satan už tu na zemi s nevinnými deťmi tak hrozne počína, ako bude zachádzať so zatratenými, ktorých mu hnev Boží vydá na pospas a ktorí sa mu za života odovzdali. Na to sa ani myslieť nedá, aké to bude strašné nažívanie s takým ohavným, zlorečeným, bohoprázdny a zlomyseľným duchom. Ako nám treba volať so žalmistom Pána: Nevydávaj dravcom tvojich vyznávačov a na duše tvojich ubiedených nezabudni nikdy (Žalm 73, 19). A preto opakujte často prosbu: Od úkladov diabolských vysloboď nás, Pane! Budme pevní vo viere, usilujme sa žiť v milosti Božej a satan nebude nám môcť uškodiť ani v živote, ani večnosti.

Ľudský dôvtip a profesorské rozumkovanie

Proti tejto skutočnej posadnutosti oboch detí pozdvihol sa so všetkých strán mohutný odpor, a to v prvom rade so strany všetkých tých živlov, ktoré v diabla neveria a všetky prípady posadnutosti a cirkevného exorcizmu odbavujú pohrdlivým úsmevom alebo takzvanými vedeckými frázami.

Zaujímavá je rozprava nemeckého fyziológa profesora Hoppeho z Bazileja o prípade v Ilfurte: Preštudoval vraj prípad, prečítal brošúru pána farára Breya, shováral sa o tejto veci s duchovnými rozličného vyznania a prišiel k uzáveru, že posadnutosť je po ľudsky nepochopiteľným zjavom. Ale nechce nijako prispieť na utvrdenie domnienky o posadnutosti.

— Uznávam, — píše, — že chlapci boli exorcizmom katolíckych kňazov uzdravení, ale nie takzvaným vyhánaním diabla, ale fyzickým liečením chorého mozgu. Teda rozpoznávam u každého z chlapcov hystericky-choreatickú pomätenosť a vysvetľujem postup nemoci nasledovne: Celá duša alebo oduševnený mozog oboch chlapcov zapríčinil diabolské strašenie ako aj uzdravenie, a to pomocou mozgovej organizácie a duševného mozgového mechanizmu.

Deti prejavovali znamenité a veľké vedomosti, ale aj to bolo v nich, a to nie je už dnes nič nového a neslýchaného, lenže tomu sa nevenuje pozornosť, okrem toho sa tento úkaz povzbudzuje stálym dráždením mozgu. Ale tiež tato nápadná pamäť nie je ničím ojedinelým, takže sa na to dnes už nepozera ako na dajaké diabolské pôsobenie. Viera v zavítanie diabla do ľudského mozgu je príliš lacná, aby sa dnes ešte uplatnila.

Prepáčte, pán profesor, ale to je príliš slabá a nevedecká argumentácia. Aký by to bol apartný mozog, keby sám vyvolával diabolské strašenie, keď tu predsa ide o deti 8. až 10-ročné, bez všetkých vedomostí a skúseností, bez znalosti politiky a dejín? Aká by to bola mozgová organizácia, keď deti hovoria cudzími, nikdy nenaučenými jazykmi, keď odhaľujú svedomie druhých ľudí a zjavujú ich najtajnejšie previnenia, keď hovoria o vedeckých veciach tak, že odborníci to lepšie nedokážu, keď predvídajú budúce udalosti, ktoré sa doslovne plnia, alebo keď vyvíjajú silu, ktorá deti ďaleko presahuje? Aké nápadné sú vlohy pamäti, keď deti, narodené 1855 a 1857 pamätajú si všetky podrobnosti, ktoré sa staly za švajčiarskej vojny r. 1639 a 1749 za veľkej revolúcie v jednotlivých rodinách v Ilfurte?

Pravda, takéto zjavy vysvetľovať hystericky-choreatickou pomätenosťou je príliš lacné, pán profesor a dokazuje, v akých nesrovnalostiach musí učenec hľadať útočisko, keď ide o to, aby vieru v nadprirodzený život stoj čo stoj poprel.

Pravdaže sa tiež hodila na tento prípad ako na šľavnatú kosť celá stovka vtedajších liberálnych a radikálnych novín,

aby celú vec podľa dokázanej metódy prekrútili a postupne zosmiešnili. Na ukážku uvádzame, čo priniesol Journal d'Altkirch zo dňa 18. januára 1868.

— Čo sa týka diabla, stali sme sa dosť neveriacimi a keď nám dakto rozpráva o posadnutosti, smeje sa tomu. Ale povera je raz tu a nikdy nemožno dosť bojovať proti náhľadom, ktoré sa udržuju v srdci ľudí za istým cieľom, ktoré tu nemie nime rozoberať . . . Obe deti, ku ktorým zprvoti povolali niekoľko lekárov, neskôršie v kapucínskom kláštore v našom susedstve podivne liečili. Ale diabli nechceli ustúpiť a všeobecnej pozornosti stále pribúdalo. Čo sa malo robiť? Všetky prostriedky boli už vyčerpané, keď tu vláda prišla na šťastnú myšlienku, dať vec vyšetriť na mieste strážmajstrom. Teda, čo nedokázala veda, ani magnetizmus, ani zaklínanie, dokázal iný pán. Hneď po návšteve autority sa deti upokojili a rozveselili. Ich pohyby staly sa pravidelnými a diabol zmizol k všetkým ďasom. Šťastlivú cestu!

Tak robí históriu duchaprázdny a nesvedomitý novinár, nie vari niekde v Španielsku alebo Holandsku, ale v Altkirchu, vzdialenom len 10 kilometrov od Ilfurtu. Tomu by bol asi diabol tiež pekne vyspytoval svedomie, keby sa bol opovážil deti osobne navštíviť.

V druhom čísle zo dňa 1. februára 1868 posmieva sa a žartuje jeho korešpondent takto:

— Diabol v Ilfurte. Aká je to bohatá korisť pre veľkého i malého novinára. Aj hrdinné činy Herkulove blednú pred hrdinskými kúskami týchto diablom posadnutých detí. Kríže a amulety na ich hrdle zavesené sa za praskotu zelených a modrých plameňov premenia v prach. Deti predpovedajú budúcnosť — a najväčší zo všetkých divov — bez zvonov a povrazov vyzvávajú ľuďom, na smrť. A toto je len predohra. Každý deň prináša nový div, dokiaľ sa satanovi nepopáči — dúfajme, že to bude čo možno najneskoršie — vrátiť sa do svojej ríše.

Pravda, osvietení duchovia budú klásť nediskrétné otázky. Budú sa pýtať, prečo práve tieto úbohé deti skorej ako iní mali tu pochybnú česť hostiť rohatého boha. Keď sa im rozpráva o chrapľavom kriku, plachom pohľade, šklbaní a krčoch, odpovedajú:

— To je samá histéria, plyny, zrádnik a miesto svätenej vody odporúčajú sprechy, silnú stravu a rozličné pudidlá.

A ešte šťastie, že netvrdia, že aj veriaci a vyhánaci diablov, najmä poslední, majú diabla v tele a toho najhoršieho zo všetkých, totiž absurdného, sprostého.

Z týchto príkladov je zjavné, s akou frivolnou ľahkomyselnosťou neverecký svet súdil o týchto neobyčajných veciach a vyhýbal sa bližšie ich preskúmať. Učenie o pekle a zatratených anjeloch im nijako nejde do krámu a preto sa uspokojia myknutím pleca a lacným úškrnkom.

O veľa zdržanlivejší boli lekári, ktorí deti liečili v prvom období, najmä Dr. Krafft, Dr. Henri Weyer a Dr. Alfréd Szerteki z Mühlhausen. Tí sa vyslovili, že nemoc je nevysvetliteľná, ale neodvážili sa ju posudzovať. Okresný lekár z Altkirchu Dr. Lévy povedal pánu farárovi celkom otvorene, že jeho umenie je tu bezmocné a že tu skôr môže pomôcť katolícka Cirkev.

Správa o posadnutosti a oslobodení detí dostala sa až do Paríža, kde sa týmto prípadom zaoberali tiež veľké bulvárne časopisy, ale tiež nie vždy v priaznivom svetle. Tak napríklad zaradil Edmund About do svojho časopisu Opinione Nationale korešpondenciu, ktorá tiež udalosti označila ako sprostosť a tvrdila, že deti sú ešte doteraz v tom úbohom stave. Časopisy Industriel Alsacien a Journal de Colmar tento článok jedno-ducho prevzaly.

Proti tomuto zaujalo štrasburské biskupstvo verejné stanovisko. Generálny vikár Rappa dal redakciám nasledujúci štuchanec:

V Štrasburgu dňa 9. januára 1870.

Pán redaktor!

Vo Vašom čísle zo dňa 7. januára uverejnili ste zpravu o Štrasburgu, ktorá vyžaduje opravu. V Ilfurte je malý chlapec, ktorý je už štyri roky chorý, pôvod a povahu nemoci odborníci nemohli zistiť. Na opakovanú žiadosť starostu a pána farára štrasburský biskup nariadil vyšetrovanie a rozhodli sa dieťa dopraviť do sirotinca kláštora Všetkých Svätých v Schiltigheime. Viacej mesiacov pozorovali nepretržite neobyčajné zjavy, ktoré tu rozoberať pokladám za zbytočné, ale ktoré budú dopodrobna uverejnené v alsaskom náboženskom časopise. Komisia, ktorá tieto zjavy pozorovala, prišla k náhľadu, že táto skutočnosť je len nadprirodzeného pôvodu. Po modlitbách sú deti celkom zdravé. Váš korešpondent povedal opak pravdy,

keď tvrdil na náš úžas, že deti zostaly v tom úbohom stave. Poznámky, žarty a hany, ktorými svoj článok okorenil, iste sa Vaším čitateľom páčili. Nechcem sa tu pozastaviť. Chcel som len skutočnosť zistiť a očakávam od Vašej lojality, že tento list uverejníte v najbližšom čísle Vášho časopisu.

Podpísaný: Rapp, generálny vikár.

D o d a t o k: List Depolda Burnera pánu redaktorovi Hauserovi, bývalému almužníkovi v Saint-Charles, ktorý umrel 2. noembra 1921.

Keď Jozef ochorel, mal iba osem rokov a len málo vedel písať a čítať, ale jeho starší brat bol už pokročilejší a vedel už trochu po nemecky a po francúzsky čítať a písať. Našich čitateľov iste bude zaujímať ďakovný list, ktorý Depold po oslobodení písal pánu Hauserovi. Znie:

V Ilfurte dňa 31. októbra 1869.

Svätá vôľa Božia.

Pán abbé almužník!

Pokladám si za česť vyjadriť Vám týmto svoje uznanie za všetky dobrodenia, ktoré sa mi dostaly vo Vašom posvätnom dome milosťou Pána Ježiša a jeho svätej Matky. U Vás dočkal som sa toho šťastia byť oslobodený zo svojho nadprirodzeného utrpenia. Cítim sa dnes taký šťastný ako nikdy predtým. Teším sa teraz aj so svojím bratom Jozefom, ktorého uzdravil 27. októbra náš pán farár. V nedeľu sme aj s veriacimi našej farnosti boli na ďakovných bohoslužbách, ktoré boli so slávnostným Te Deum, s vyzváňaním a slávnostným požehnaním za to nesmierne šťastie, ktorého sa nám dostalo.

Teraz už chodievame do kostola, aj do školy, ako keby sme neboli bývali nemocní. Myslím, že to bola čudná nemoc, lebo sa na nič nepamätáme, ale ešte raz vďaka Bohu, že sme zdraví.

Končím s Bohom, odporúčam sa do Vašich modlitieb.

Tiež srdečný pozdrav velebnej matke predstavenej a sestre Damaze. Pozdrav mojich rodičov všetkým sestričkám.

Prijmite môj najúprimnejší pozdrav! Depold Burner.

Iste vás bude zaujímať, čo sa s deťmi stalo neskoršie. Obaja umreli v mladom veku. Depold umrel o pol druhu roka po svojom oslobodení 3. apríla 1871. Mal len 16 rokov. Jeho brat robil v Zillisheime, oženil sa 7. januára 1881 a umrel 13. januára 1884 vo veku 24 rokov. Roku 1883 sa mu narodil syn, ktorý do roka umrel. Pán farár Brey Jozefa Burnera zaopatril sviatosťami umierajúcich a pripravil ho na cestu do večnosti.

Tento horlivý pastier duší, ktorý skoro 30 rokov tak požehnané spravoval ilfurtskú farnosť, umrel v povesti svätosti dňa 26. augusta 1895 vo veku 68 rokov. Dodnes rozprávajú ľudia v Ilfurte, že aj on, ako kedysi sv. farár z Arsu, znášal cez celý život sužovanie pekelných duchov a najviac v noci. Hurt zažehnával svätenou vodou. Tú radu dával aj návštevníkom, ktorí uňho nocovali.

Nástupcom pána farára Breya bol pán Augustín Soltner, ktorý roku 1901 starú faru predal a vystaval pri kostole pekný farský dom a pred ním pomník abbému Bochenovi, poslednému alsaskému mučeníkovi revolúcie.

Posadnuté černošské dievča

Pri službách Božích

Africký misionár páter Erazim Hörner z rehole trapistov rozpráva podobný prípad posadnutosti z roku 1906 na území černochov (Natal, južná Afrika). Aj tento veľmi zaujímavý prípad potvrdzuje pravdu katolíckeho učenia o jestvovaní zlých duchov a ich prísernej moci, o strašnosti ťažkého hriechu a o tom, ako je užitočná sviatosť pokánia. Potvrdzuje tiež moc katolíckej Cirkvi nad duchmi podsvetia podľa slov Spasiteľových, keď povedal apoštolom:

— A tých, ktorí uveria, tieto znamenia budú nasledovať: V mojom mene budú vyhánaf diabolstvá, novými jazykmi hovoriť (Mk 16, 17). Časť tejto udalosti uverejnil už redemptorista páter Schöbitz pod titulom: Či jestvujú ešte aj dnes diabli?

V lete roku 1906 pozorovali na 17-ročnom dievčati Kláre Germáne Cele podivné zjavy, ktoré sa nemohly vysvetliť prirodzeným spôsobom. Dievča pokrstili hneď po narodení a keď malo štyri roky, priviedli do misijnej školy sv. Michala. Keď sa narodila, rodičia boli ešte pohani. Neskoršie sa obrátili, ale nemali nikdy dobrú povesť.

V ich chate (krale) panovaly len nádavky a preklínania. Dievča bolo slabé, dosť nadané a dobrou speváčkou. Bola veľmi náladová, dnes veselá, zajtra smutná, zdumčivá, ináč živá a náchylná na zlosť. Po svätom prijímaní bola za čas dobrá, ale neskoršie zľahostajnela, zanedbávala prijímanie a osvojila si čudné spôsoby.

Všetkým boli nápadné jej príserne sa blýskajúce oči. V noci bývala ako šialená a kričala:

— Som zatratená, neplatne som sa spovedala, svätokrádežne som prijímala. Musím sa obesiť. Satan ma volá.

Všetko dohovárание bolo márne. Raz odovzdala pátrovi Erazimovi listok, na ktorom sa zapísala diablovi. Ako sa jej to dostalo do rúk, nevedeli si vysvetliť.

20. augusta 1906 veľmi zúrila, trhala šaty na kusy, škri-pala zubami, brechala ako pes a volala o pomoc:

— Sestrička, zavolaj mi pátra Erazima. Musím sa spove-dať a chcem povedať všetko. Ale chytro, lebo satan ma' zasuši. Má nado mnou moc. Nemám pri sebe už nič posväteného, lebo medailónček, čo som nosila na hrdle, som už zahodila.

Sestrička predstavená sa veľmi zľakla a hneď jej zavesila na hrdlo „Agnus Dei“, puzdro so sv. ostatkami a medailónček Nepoškvrneného Počatia a sv. Benedikta a pokropila dievča svätenou vodou. Dievča vykričlo:

— Sestra, páliš ma. Pošli po pátra, len on mi môže pomôcť.

Zavolali pátra. Germána bola s priateľkami a troma ses-tričkami. Rozprávala sa s dvoma neviditeľnými bytosťami. Jedna z nich kričala:

— Teraz nadišla naša hodina. Teraz nás príde veľa na svet, aby sme pokúšali, svádzali a trápili duše. Beda ti, Germána! Doteraz som bol sám, ale teraz ťa prídu mnohí trápiť.

Dievča zvolalo:

— Čo so mnou chcete? Ja za to nemôžem. To sestričky zavolaly kňaza, ale ja som mu to najťažšie ešte nepovedala.

Páter Erazim jej udelil požehnanie. Germána sa naň ostro pozrela a povedala:

— Mám to povedať tomu, čo je tu? Poviem mu to. Už toho mám dosť a ty ma' trápiš. On má ten úpis, čo pýtaš nazpät. Vzal ho. Ten, čo je vo mne, úžasne ma trápi.

Erazim sa potom spýtal:

— Kto si?

— Ja som to.

— Si Germána?

— Nie, nie som Germána. Musím odtiaľto odísť, ale Ger-mána je moja. Všetku ju dostanem. Odlož tento obraz (medai-lónček Matky Božej). Tá nám pošliapala hlavu. Je to Mária, preč s ňou! Vidíte toho hada pod jej nohami? To je náš drak.

Pri tom sa smial. Germána hovorí:

— Ja som volala satana a on prišiel. Štyri razy som prijí-mala dobre a potom svätokrádežne. Tiež som sa nikdy nepri-znala, že prišiel ku mne zloduch. Som zatratená, musím si zúfať. Ó, zúfať si, to je strašné!

V nedeľu 26. augusta 1906 rozkázal páter, aby priviedli posadnutú k nedeľným bohoslužbám. V kaplnke stály pri nej

dve sestričky a tri ostaly za nimi. Na začiatku sv. omše bola Germána nepokojná a začala všeličo rozprávať. Pri evanjeliu ju ledva udržali. Keď kňaz začal čítať v evanjeliu slová Spasiteľa k apoštolom, ktorí sa márne namáhali vyhnáť diabla z hluchého: — Tento druh však vyženie sa iba skrze modlitbu a pôst. (Mt 17, 20). — Germána sa snažila kazateľa rušiť. Kričala, tleskala rukami a smiala sa. Potom zasa nadávala a zúrila, škripala zubami a utiekla z kostola.

Sestričky ju priviedly nazpät a daly ju do prvej lavice. Medzitým páter napomínal ľudí k modlitbe a ostražitosti, aby neupadli do sietí zlého nepriateľa, lebo satan je cigán! od začiatku a snaží sa ľudí zviešť.

— Cigánstvo, — kričala Germána a hodila modlitebné knižky na zem.

— Mlč! — rozkázal kňaz — a povedz pravdu.

— Áno, všetko je pravda, — povedala teraz nahlas.

Kazateľ hovoril ďalej, akým spôsobom satan duše zvádza: žiadosťou očí, žiadosťou tela a pýchou života. Mnoho ľudí dá sa oklamať, žijú vo svojich hriechoch a zamlčujú ich aj vo spovedi.

— Nespovedajte sa, — kričala Germána.

Kňaz jej rozkázal mlčať a ďalej kázal o otroctve hriechu a úbohom stave tých, ktorí nehodným prijímaním sv. sviatostí hromadia svätokrádeže.

— Len všetko zamlčujte! — volala posadnutá, — veľa cigáňte pri spovedi.

— Prestaň s takými rečami a povedz radšej pravdu!

— Áno, všetko, čo hovoríš, je pravda.

Kňaz hovoril ďalej o prostriedkoch na dosiahnutie vytrvanlivosti:

— Verte v Boha, milujte a uctievať Ho, zachovávajújte jeho prikázania.

Germána kričala, posmievala sa kňazovi a vyplazovala jazyk.

— Čo znamená Boh? Kde je Boh? Veď si Boha nevidel. Ako môžeš povedať, že je Boh?

— Mlč, nečistý duch a hovor pravdu!

— Áno, je Boh. Prebýva v nebi, je všade prítomný a ja som ho videla.

Teraz napomínal kňaz veriacich k pevnej viere, pokánaniu a návratu k Bohu dobrou svedou.

— Len to nerobte! — kričala Germána. — To je samé cigánstvo a klam. Prestaň už s tým kázaním, trápiš ma!

Ale páter ďalej pokračoval a Germána ho neprestajne vyrušovala:

— Nerobte to, svedajte sa neplatne, bez prípravy, bez spytovania svedomia a ľútosti, tak vôjdete do neba. Do kostola prichádzajte až po pozdvihovaní. Kričte a smejte sa v kostole a odchádzajte, kedy sa vám páči.

Na konci kázne si kľakli a modlili sa: vzbudenie ľútosti, obnovenie krstného sľubu a zývanie Matky nebeskej.

— Nekľaknem si, — kričala, — nechcem Bohu preukazovať nijakú úctu. Robte všetci, ako ja. Dajte sa zapísať satanovi!

Ľudia trnuli hrôzou, v dušiach boli celí rozochvení. Keď spievali Credo a pri slovách „Et incarnatus est“ zvrátila sa a zavýjala ako pes. Pri obetovaní zdvihla sa od zeme až na dva metre. Obletela kostol ponad lavice a so smiechom sa pustila na zem za miništrantov. Obrátila sa k ľuďom a volala:

— Kľaňajte sa mi!

Kňaz jej rozkázal, aby mlčala a išla na svoje miesto.

— Nemôžem Bohu preukazovať nijakú úctu, nejde to.

Na tieto bohoslužby účastníci iste nikdy nezabudnú.

Satan a kríž

Germána sa raz vyškriabala na dva a pol metra vysoký múr, ktorý bol krytý strechou a tančila po nej. Odrazu sa zastavila. Na múre pod jej nohami visel kríž. Tu sa začala, vlastne jej démon, prenikave smiať a tliekať rukami.

— Aha! — zvolala, — tu je teraz ten Ježiš, syn človeka, Syn Boží, visí na kríži, ha, ha, há! V nebi bolo kedysi povedané: Božské Slovo stane sa raz človekom..., potom aj my anjeli sa budeme musieť kľaňať Ježišovi, pretože je Bohom. Ha! Nemali sme teda byť zvolení my anjeli, čistí duchovia, aby sme spojení s týmto Slovom vystupovali ako Vykupiteľ, ba ani Lucifer, najvyšší anjel... ha, ha, há! Boh sa chcel stať pravým človekom, ktorého telo bolo z hlíny urobené, Bohom a člove-

kom v jednej osobe. A my anjeli, čistí duchovia, mali sme sa potom tomuto človekovi, Ježišovi klaňať, ha, ha, há! Non serviam (nebudem slúžiť), potom povedal Lucifer a veľké množstvo s ním.

Potom nastal na nebi boj. Michal, ten naničhodník, nás premohol, podľahli sme a Boh nás nenávideným Michalom shodil s neba do priepasti večných plameňov a múk! Ach, aké je to nebo krásne, ale „non serviam“ na veky. Nikdy sa nebudem klaňať Bohu, ktorého nenávidíme, nikdy Synovi Božiemu.

Potom démon ustal a triasol sa. A zasa volal ústami Germány:

— Ha, ha, há! Bohu byť rovný, Bohu, ktorého nenávidíme. Chcel som svoj trón upevniť nad jeho trónom, chcel som byť Bohu rovný. Tu nás shodil Boh, ktorého nenávidíme a nenávideným Michalom vytrhol nás s našich trónov s neba. Ale teraz stojím predsa nad ním, nad Ježišom, Synom Božím, synom človeka. Ha, ha, há! Odnite mu hlavu! Na hlavu stúpim tomu synovi človeka. Pritom stúpila posadnutá jednou nohou na kríž, odpluvla si a opakovala s potupným smiechom: Ha, ha, há! Teraz je syn človeka dolu a ja hore. On podo mnou, ja nad ním. V raji bolo povedané: Ona pošliape tvoju hlavu. Áno, Ježiš, syn Márie, mal nám hlavu pošliapať. Teraz stojím ja nad ním a šliapam na jeho hlavu!

Znovu stúpila na kríž a kričala:

— Tí chlapci pekne zriadili Syna človeka, bičmi ho doľali, opľuvali ho a posmievali sa mu. Korunovali ho trňovou korunou a pribili na kríž. Ha, ha, há! Tam visí Bohočlovek, Syn Boží, Syn človeka. Sláva Ti, kráľ! Ja nad Tebou a Ty podo mnou, ha, ha, há!

Ale odrazu skočila dolu, triasla sa na celom tele, nariekala a išla do izby.

Kázne pekelného ducha

Všemohúci Boh používa dakedy pekelného ducha na to, aby vydal svedectvo pravde. Tak dosvedčil satan v ilfurtskom prípade pravdivosť katolíckej viery a učenia Kristovho. Tu zasa mala nešťastná černoška dojímavú kázeň o Najsvätejšej Svätosti. Pritom bolo prítomných niekoľko kňazov a sestričiek.

Germána sa postavila pred hlavný oltár a kázala silným, cudzím hlasom:

— Tu vo svätostánku vo svätej hostii je prítomný Ježiš Kristus ako Boh a človek, s telom aj dušou, s telom i krvou. Áno, tu je opravdivo prítomný Bohočlovek, ktorého nenávidím. Obklopuje ho mnoho anjelov, ktorí sa mu klaňajú. Vidím ich, vidím, vy ich nevidíte, ale za to ich vidíme my. Tu sú! Ach, anjeli sa klaňajú Ježišovi, Bohu svojmu a Bohu vášmu, ktorého my nenávidíme. Klaňajte sa tiež Ježišovi, ako anjeli. My sa mu neklaníme. Nemôžeme a nechceme sa mu klaňať, Bohu, ktorého nenávidíme.

Ježiš tu prítomný má mnoho légii anjelov, ktorí sa mu klaňajú a slúžia mu. Sedí na tróne, všetko sa mu korí. Pozrite len, pocríte, ako sa mu všetci klaňajú, len vy nie.

— Ha, my máme tiež kráľa, sediaceho na ohnivom tróne. Má ohnivú korunu na hlave. Obklopuje ho oheň. Légie mu slúžia, musia mu slúžiť, ohňom sú mučené. Náš kráľ sa volá Lucifer a má svoju ríšu a svoj trón v pekle. Beda, beda nám! Večne v pekle, vo večnom ohni, vo večných mukách! — vyrážala zo seba bolestné výkriky.

— V pekle je strašné, je tam horúco, zima, oheň a krutá, krutá zima. Je to strašný oheň a predsa najtemnejšia temnota. Cez tú temnotu sa zatratení vidia, zatratení anjeli a ľudia. Panuje tam samá zákernosť a hádky, vzájomné preklínanie, nenávisť, trápenie a vždy, vždy, bez konca, bez nádeje dakedy odtiaľ sa dostať. Vždy byť v takom nevýslovnom trápení, cez celú večnosť, ó, beda, beda!

— A v nebi to bolo také krásne! Boha sme videli. Nechceli sme slúžiť. Teraz nás zatratil Boh, ktorého nenávidíme. Beda! Ale to najťažšie a najtvrdšie ešte len príde. V deň súdu príde tento Ježiš, tu v Najsvätejšej Sviatosti prítomný, ako všemohúci sudca súdiť ľudí a anjelov, nás, zatratených anjelov. Ó, keby sme sa radšej nedostavili pred všetkými na ten súd. To bude strašné! Ale už to nebude inakšie. Boh, ktorého nenávidíme, nás donúti. Ó, aký to bude deň hrôzy a múk! Ježiš, Bohočlovek, všemohúci sudca uprie na nás svoj hnevuplný pohľad. Kto ho bude môcť zniesť? Beda, beda! A čo rozsudok: Odídte, zatratenci, do večných múk, preč odo mňa, na veky!

Pri týchto slovách stiekaly posadnutej z očí slzy a z úst sa jej šklbal srdcetrhajúci plač a zúfalé výkriky. Všetci prí-

tomní boli prestrašení. Páter Apolionár pripojil ešte niekoľko slov:

— Áno, keby bolo dovolené satana ľutovať, vzbudzovalo by jeho nešťastie veľkú sústrasť. Ale on nechce o pokání nič vedieť, Boha nechce ani ctíť, ani mu slúžiť a je vo svojej zlobe tvrdošíjný. Aké je hrozné upadnúť do rúk živého Boha! Tým menej, kto príde do pekla len svojou vinou. Aké strašné!

Posadnutá častejšie opakovala, že pre hriechy nečistoty a smilstva prídu mnohí do zatratenia a že oheň pekla nemožno porovnať s ohňom pozemským a muky v ňom nedajú sa opísať.

Strach z Panny Márie a zo sv. Michala

Jeho veľké vedomosti.

V izbe visel obraz Nepoškvrneného Počatia. Kedykoľvek sa Germána zahľadela na tento obraz, vždy zúrila, ba priamo besnela. Chcela obraz popichať klineciami, opľúvala ho a kričala:

— Tá, áno, to je tá, ktorá nám hlavu pošliapala, a to: svojím Synom, Ježišom, ktorého nenávidíme. Ha, prvú Evu sme v raji oklamali, chcela byť ako Boh — oči sa jej otvorily, ha, ha! Áno, Adamovi a Eve oči sa otvorily a klesli ako my, boli zatratení. Tu prišla tá druhá Eva, táto Mária, nad ktorou nemáme moci, stala sa matkou Syna človeka, matkou Boha, ktorého nenávidíme.

Potom ukázala na hada, diabolsky sa smiala, rukami tieskala a volala:

— To je jeden z našich, starý had, ha, ha, há! Had je opatrný a prefikaný. Ó, ako nenávidíme Máriu, ktorá pošliapala hadovu hlavu!

Potom stíchla, šla do kuchyne, zakryla si tvár rukami a fňukala. Dakedy prišla na ňu taká kríza, že strašne trpela. Vtedy bolestne zavýjala. Aj na sv. Michala bola posadnutá veľmi nazlostená. Prvý boj na nebi bol zaiste dačo veľkolepého. Zlosť satana a jeho stúpcov ľahko si je predstaviť, keď uvažíme, čo kedysi mali ako anjeli a čo stratili. Zúfalý nárek nad večnou stratou nekonečného šťastia pôsobil neobyčajne príšerne a predsa záver bol vždy rovnaký:

— Neklaníme sa a nebudeme slúžiť!

Spravodlivý Bože, aká to hrôza!

Keď páter Erazim chcel odcestovať do Ríma, nevedel o tom nikto, len brat Medard, ktorý nič nevyzradil. Pri odchode povedal páter, že ide do susednej stanice do Himmelsbergu, aby vypočul štvrťročnú spoveď tamojších sestričiek, čo tiež urobil. Ale odtiaľ cestoval do Durbanu, kde sadol na loď, ktorá ho mala dopraviť do Talianska. V ten večer povedala posadnutá sestričkám:

— Och, vy sprosté, myslíte, že páter išiel do Himmelsbergu a že sa zajtra vráti? Nevráti sa, lebo ide ráno do Durbanu a odtiaľ do Európy do Ríma. Áno, cestuje do Ríma.

Všetky sa začudovaly a myslely, že žartuje. Ale neskôršie sa dozvedely, že hovorila pravdu. Germána hlásila potom pravidelne, kde sa páter práve zdržuje: v Špýre, v Olenbergu pri Lutterbachu, v Miláne, v Ríme. Všetko sa shodovalo na deň a hodinu.

Keď sa jej spýtaly, odkiaľ vie tieto a ostatné tajnosti, odpovedal démon:

— Ó, len Boh, ktorého nenávidím, je vševedúci a všadeprítomný, nikto druhý. Ani anjeli, ani my duchovia. Ale rýchlosťou myšlienky môžeme sa zjaviť tu i tam, ale nikdy nemôžeme byť na dvoch miestach odrazu. Je nás však veľa légii, toľko, že by sme slnko zatienili, keby sme mali telo a keby nás ľudia videli. Je nesmierne množstvo tých duchov vo vzduchu, na zemi a na všetkých miestach sveta. Vidia a počujú všetko, čo ľudia hovoria, robia a konajú, áno, aj čo si myslia. Tak ako blesk sa sídeme a všetko si navzájom pohovoríme. Musíme aj našim predstaveným podávať správy. Lucifer sa dozvie všetko. Dáva všetkým veľkým rozkazy a tí zasa nám.

Často opakoval:

— V súčasnej dobe (1906—1907) boli vypustené z pekla na svet celé zástupy nekonečného množstva démonov. Aj Lucifer bol pustený, náš kráľ. Všetci sa túlame po svete, aby sme svádzali ľudí. Pracujeme usilovne, podporujeme v závidi, nenávisti, nesvornosti, vojne, hriechu, neprávosti. Áno, pracujeme usilovne, lebo čas je už krátky. Teraz nám dovolil Boh, ktorého nenávidíme, ľudí pokúšať a svádzať. Bez jeho vôle a dovolenia nemôžeme nič robiť. Ach, tí sprostí ľudia! . . .

Tu prerušil reč.

Germána Cele

Posadnutá rozumela v záchvatoch všetky reči. Pri exorcizme predniesla celé odstavce formulí po latinsky. Potom rozličné veci zosmiešňovala. Potom zavýjala, vznášala sa nad zemou. Keď prešiel záchvat, bola ako zomdlená, slabá.

Keď posadnutú vyzývali najsvätejším menom Ježiš, alebo Mária, satan bol zlostný a rúhal sa. Posadnutá musela veľa trpieť a neraz bolestne nariekala.

Prečudesným dojmom pôsobilo, keď sa Germána vznášala vo vzduchu, dakedy vo vodorovnej polohe alebo kolmej. Vodorovne sa zdvíhala s postele, na ktorej ležala, dakedy až dva metre nad ňu. Potom tam zotrvala, vodorovne natiahnutá voľne vo vzduchu. Pritom jej odev nevisel od tela dolu, ale zostal pevne priliehnutý k telu. Po dlhšom čase sa znovu pomaly spúšťala na posteľ.

Dakedy vystupovala kolmo do výšky, ba aj v kostole za prítomnosti celej farnosti. Vznášala sa často jeden a pol metra nad zemou a zotrvala tak dosť dlho a nemohli ju stiahnuť dolu. Pomohlo len pokropenie svätenou vodou, ale to neišlo bez zúrenia a nádavok.

Potom sa zrútila dolu a plakala ako decko.

Satan ju sužoval ešte aj iným spôsobom. Robil s jej telom, čo sa mu páčilo. Odrazu sa zdula, hlava sa jej zväčšila, často sa neprirodzene krútila a jazykom šľahala ako had.

Často pod kožou celého tela prebiehal jej ako by silný motúz. Pri tom v bolestiach strašne kričala. Pri tom pomáhalo kropenie svätenou vodou.

Pri záchvatoch zo všetkého boly najpríšernejšie jej lesknúce sa oči, z ktorých ako oheň sršala zlosť, nenávisť a potupa. Každému, ktorý ten pohľad videl, prebiehaly zimomriavky po tele. Prítomní mali dojem, že pekelný duch ich chce práve prehltnúť a zničiť. Mnohí sa naučili zasa modliť, a to s takou nábožnosťou a vrúcnosťou, ako nikdy predtým.

Germána a spoved

Príšerným dojmom pôsobily vedomosti posadnutej o tajomných veciach, najmä o hriechoch a chybách návštevníkov. Niekoľkým chlapcom a dievčencom, ktorých poznala zo školy, vyčítala verejne hriechy, ktoré zamlčali pri spovedi, takže sa

triasli od strachu. Páter Erazim musel ju zaviazať s najväčšou prísnosťou, aby mlčala. Zlý duch potom zlostne zvolal:

— Kňaz mi zakázal, nebyť toho, povedal by som vám strašné veci.

Po takýchto prípadoch nastávaly obraty. Dvaja dedinskí chlapi, Jozef a František odišli v hlbokom dojatí do kostola, aby sa tam kajúce vyspovedali. Istej sodálke z Himmelsbergu povedala posadnutá:

— Teraz si ešte celkom dobrá, ale myslíš si, že takou ostaneš? Daj si pozor, dostaneme ňu.

Ale veľmi nápadne sa správala k svojej bývalej priateľke, ktorá už dlho nebola pri spovedi. Keď vošla do izby, Germána vyskočila, pojala ju za ruku a sadla si s ňou spoločne na lavicu. Maznala sa s ňou a priateľivo jej hovorila:

— Áno, ty si moja! Poslúchaš a plníš všetky moje želania. Si mojou otrokyňou!

Objala ju okolo krku, dôverne ju poklepala po pleci a pokračovala:

— Áno, ty si moja spoločnica! Len sa nespovedaj, nespovedaj sa, to je zlé.

Jej priateľka odišla celá zničená a ponáhľala sa do kostola, aby si vykonala dobrú spoveď.

Prípád posadnutosti, ktorý sa tu opisuje, satanovi neprišiel ani najmenšieho zovňajšieho výsledku. Ba naopak, v misijnej stanici sv. Michala nikdy nepristupovalo toľko detí a dospelých k svätým sviatostiam, ako práve v tých dňoch.

Aké je to strašné poučenie pre vlažných katolíkov, ktorí cez celý rok žijú v hriechu, spoveď, ktorú tak potrebujú, stále odkladajú, ktorí sa uspokojia do roka len jednou veľkonočnou spoveďou a aj tú z ľudských ohľadov vykonajú len tak povrchné. Ach, keby len vedeli, aký je diabol s nimi spokojný!

Germánino prvé oslobodenie

Msgr. Henrik Delallem, biskup natálskej provincie, dostal zprávu o strašných udalostiach vo sv. Michale. Ale mal neodkladnú cestu do Európy a preto nemohol osobne navštíviť misijnú stanicu. Nariadil preto 10. septembra 1906 pp. Mansuetovi a Erazimovi, aby vykonali na posadnutej slávny exorcizmus.

Obrady si stanovili na 12. septembra o 7. hod. ráno. Prišli aj niektorí z misijných staníc Lurdu a Marienthalu, pp. Apolionár a Solemus. Germána išla do kostola v sprievode troch dievčat a niekoľkých dospelých černošiek a sadla si na stoličku. Len čo sa kňaz začal modliť litánie o všetkých svätých, stala sa nepokojnou, hádzala sa a mykala sem a tam.

Keď sa pýtali démona, ako sa volá, znela odpoveď:

— Mélek! — čo znamená po hebrejsky kráľ. Potom ešte dodal:

— O krátku chvíľu a už budem musieť odísť. Vyletím oblokom, ale Germána musí odísť so mnou. Ak spadne mŕtva na zem, len potom zostúpim do pekla.

Keďže exorcista s tým nesúhlasil, satan začal strašne zúriť. Došlo to až tak ďaleko, že museli dievča sputnať. Jej tvár bola úžasne znetvorená. Najväčšmi kričala, keď sa k nej približovali s pozostatkami sv. kríža a keď ju kropili svätenou vodou.

Zaiste rozumela všetkým zaklínacím modlitbám rituála a odpovedala správne na všetky latinské otázky. Od zlosti bola skoro bez seba, keď kňaz hovoril slová:

— Inimicus fidei et generis humani, auctor mortis, radix malitiae. (Nepriateľ viery a pokolenia ľudského, pôvodca smrti, koreň všetkej nepravosti.)

Na otázky kňazove odpovedala Germána medziiným toto:

— Naším kniežaťom je Lucifer. Ako má Boh svoje pluky anjelov, tak má aj Lucifer svoje bojovné vojsko. Sme rozdelení na rozličné hodnotné triedy. Sú medzi nami malí i veľkí.

— A ty si veľký, lebo malý?

— Malý!

— Kedy odídeš?

Za úžasného nariekania, ktoré preniká až do kosti, odpovedal:

— Beda, už mám len krátky čas vymeraný. Zrútim sa do pekla a nikdy viacej sa už nevrátim, nikdy, nikdy viac!

Ukazoval na svätostánok a hovoril:

— Tam je Ježiš, ktorý mi dovolil vôjsť do Germánie. Tam je, Germána ho miluje, ale ja ho nenávidím.

Bolo už poludnie. Večer pokračovali v exorcizme až do noci, ale nadarmo. Ďalšia časť noci bola pre Germánu strašná.

Sestričky na ňu dozeraly. O druhej hodine zdvihla hlavu, podívala sa zdesene na ľavú stranu a zvolala:

— Už prichádza jeden z našich z pekla.

Potom ako keby počúvala dajakú reč, odpovedala:

— Bola by som to urobila, ale otcovia odopreli. Nemôžem, nemám nijakej moci.

Ráno dňa 13. septembra roku 1906 bol exorcizmus znovu obnovený pred mnohými osobami.

Germána bola strašná. Jej tvár bola príšerne znetvorená. Tĺkla okolo seba a museli ju sputnať. Ale nebola to ľahká robotá. Zdvihla sa aj so stoličkou do vzduchu a fahala so sebou aj sestru Anakletu, ktorá ju držala.

Keď ju konečne premohli, zahryzla sestre do ruky, čím jej zapríčinila veľkú bolesť. Ale to bolo naozaj zaujímavé uhrýznutie. Rukáv habitu a ostatné šaty neboly vôbec prehryznuté, ale zostala na nich len pena a stopa po zuboch. Ale na ruke sa jej zjavily najprv červené, potom siné a napokon zelené škvrny, ktoré zodpovedaly dvom radom zubov. Uprostred bola malá červená rana ako od uštipnutia vretenicou.

Druhý deň utvorily sa na škvrnách vysoké, žltou vodou podliate opuchliny, ako po spálení. Ruka bolela ešte niekoľko dní.

Kňaz obnovil znovu s vierou a dôverou obrady a teraz naozaj so zdarom. Germána sa ešte raz zdvihla do výšky a kričala alebo skôr revala:

— Woooh! Woooh!

Nemožno to ani opísať. Skrúcala sa niekoľko raz ako pri umieraní a potom sa narovнала. Tým bolo všetko skončené a Germána bola oslobodená. Putá jej sňali a znovu prišiel mier a blažená spokojnosť do srdca. Obrad zakončili slávnostným Te Deum.

Germánino druhé, trváce oslobodenie

Pri rozličných záchvatoch povedal Germánin démon, že ho síce vyženú, ale že sa znovu vráti a potom bude vystrájať ešte horšie veci ako predtým.

A naozaj. Na jar 1907 pekelný duch ju znovu obsadil. Zjavily sa tie isté príznaky ako predtým. Páter Erazim začiatkom

marca 1907 musel odcestovať do Europy. Biskup msgr. Dellale sa rozhodol, že exorcizmus vykoná sám. 24. apríla 1907 prišiel skutočne aj s dvoma kňazmi do stanice sv. Michala.

Prvý deň biskup sa namáhal striedavo s dvoma kňazmi. Odbavovali zaklínacie modlitby od 8. do 12. a od 2. do 8. hod. večer, ale nadarmo. Posadnutú nebolo možno prinútiť, aby mlčala a démona, aby odišiel. Neprestajne opakoval:

— Všetci ste bezmocní, kým nepríde môj čas. Boh, ktorého nenávidím, dovoľil mi hovoriť a zjavovať sa. Preto budem tak robiť, kým nepríde môj čas.

Druhý deň po dvojhodinovej práci so zaklínacími modlitbami zdvihla sa posadnutá do dvojmetrovej výšky. Odtiaľ volala na zarazeného biskupa:

— Čuduješ sa, čo? Videl si už také veci? Haló, biskup, urob to teraz ty!

Pritom sa diabolsky smiala. Biskup a kňazi trnuli, lebo nevedeli, čo si majú teraz počať. Po dlhšom čase sniesla sa zasa na zem.

Teraz sa msgr. Dellale sám modlil zaklínacie modlitby s pevnou vierou a vzýval najmä Pannu Máriu bez poškvrny počatú a sv. Michala o ich mocné orodovanie. Trvalo to ešte dobrú hodinu. Napokon aj tu stala sa Nepoškvrnená víťazom nad peklom a diablom. Za strašného zúrenia, preklínania a zlosti odišla konečne pekelná beštia a Germána klesla na zem ako mŕtva. Biskup celý rozradostený zaspieval Magnificat a Te Deum. Celé shromaždenie sa vrúcne modlilo s ním a s Germánou ďakovné modlitby.

Germána Cele žila ešte 6 rokov príkladným životom. Na Vianoce r. 1912 ochorela na zápal pľúc, z ktorého vznikly komplikácie, takže 14. marca 1913 na sviatok Sedembolestnej Panny Márie umrela príkladnou smrťou s najväčšou spokojnosťou a odovzdanosťou do vôle božej.

Ako konečný dôsledok zo všetkého urobíme si predsa-
vzatie:

— Nehceme nikdy dobrovoľným ťažkým hriechom vpadnúť do kráčov tohto strašného pekelného netvora.

DOSLOV

Katolícka cirkev výslovne učí, že sú diabli alebo zlí duchovia. Sú to osobné bytosti, duchovia, ktorí nemajú tela a ktorí boli kedysi od Boha stvorení ako dobrí anjeli v stave posväcujúcej milosti a určení na veľkú slávu v nebesiach. Ale Boh, ktorý nikoho nevenčí, ak prv náležite nezápasil (2. Tim. 2, 5), podrobil skúške tiež anjelov, aby si zaslúžili večnú blaženosť ako odmenu, ale v tejto skúške mnohí anjeli neobstáli. Chceli byť Bohu rovní a tak svojou pýchou stratili Ducha Svätého a posväcujúcu milosť. Ich hriech bol vyloženou vzburou proti Bohu, úplným prerušením vzťahu medzi tvorom a Tvorcom. Bol to hriech, spáchaný silou ducha a vôle anjela, s úmyslom neodvolateľne zotrvať vo vzbure, ktorá nebola ospravedlniteľná ani nevedomosťou, ani slabosťou; bol to hriech naprostej zloby. Preto boli hneď od Boha zatratení, bez možnosti pokánia. Celý ich duchovný život prevrátil zatemnený rozum a zatvrdilosť vôle. K tomu pristúpila strata večnej blaženosti a zatratenie na večné pekelné muky. „Keďže Boh neodpustil hriešnym anjelom, ale povrazení mrákoty stiahnutých do pekla dal mučiť a podržať na súd“, píše svätý apoštol Peter (2. Peter 2, 4).

Zlí duchovia sú našimi nepriateľmi. Závidia nám, že máme, ako učí sv. Tomáš Akvinský, raz zaujať ich miesto v nebi. Ale pretože oproti Bohu nemôžu nič spraviť, usilujú sa nás stiahnuť do pokušenia a hriechu a odlúčiť nás časne a večne od Boha. Po prvé to urobili s našimi prarodičmi, keď ich zvedli na neposlušnosť proti Bohu. Prvým hriechom upadli naši prarodičia i s celým svojím potomstvom, vyjmúc jedine prebl. Pannu Máriu, v moc a porobu diabla, až neskoršie Spasiteľ sveta, Ježiš Kristus, Syn Boží, keď zostúpil na zem, svojím vtelením a smrťou na kríži zničil dielo satanovo a zlomil jeho moc a padnuté ľudstvo vyslobodil z jeho otroctva. Teraz je daná človeku možnosť, s milosťou božou odolať diabolským pokušeniam a dôjsť večnej blaženosti.

Viera v diabla je taká stará a rozšírená ako samotné ľudstvo. I pohani verili v jestvovanie zlých duchov, hoci i túto pravdu znetvorili, vzdávajúc zlým duchom, najviac z bázne, božskú poctu.

Za Kristových čias bola v židovskom národe všeobecná viera v jestvovanie a v zhubné pôsobenie zlých duchov. Ježiš Kristus a jeho apoštoli potvrdzovali túto vieru slovom i skutkom. Učili, ako máme odporovať pokušeniu zlých duchov, a vyhánali diablov z posadnutých ľudí. Katolícka cirkev ako stĺp a základ pravdy robí takisto. Žiada od svojich veriacich vieru v jestvovanie týchto padnutých anjelov. Na ochranu im dáva osobitné zbrane: znamenie sv. križa, svätenú vodu a iné, ustanovila zaklínanie oproti posadnutosti a dáva svojim kňazom osobitnú moc ničiť zlých duchov a vyháňať ich z posadnutých ľudí. Boh dopúšťa, z neznámych nám príčin, že zlý duch násilným a muživým zasahovaním do ľudskej činnosti človeka poškodzuje a sužuje, alebo mu zapríčiňuje škodu na jeho časných majetkoch (obsesio), ako: trpezlivému Jóbovi, sv. Antónovi pustovníkovi, sv. Terezke, sv. farárovi z Arsu, Márii z Mörlu, Krescencii z Kaufbeuernu a iným. Áno, niekedy sa stáva, že Boh dovolí diablovi vojsť do ľudského tela, s ním sa spojiť a svoju tyranskú vládu uplatňovať nad jeho smyslami, ústrojami a údmi. Týmto príšerným spojením a tyranskou mocou má možnosť používať smysly človeka pre svoje ciele, popliesť duševnú činnosť — a tak dokáže v ňom vyvolať najneobyčajnejšie a podivuhodné zjavy (posesio).

Znamenia posadnutosti sú:

1. Znalosť cudzích, nikdy neučených rečí.
2. Vedecké znalosti a nápadná obratnosť takto sa vyjadrovať u ľudí vedecky nevzdelaných.
3. Vedomosť vzdialených a tajných udalostí. Vnikanie do cudzích myšlienok.
4. Osvedčovanie sily, ďaleko presahujúcej ľudskej a prirodzené sily.
5. Ochromenie niektorých orgánov (slepota, hluchota, nemota). Ale nemôžeme, ba nesmieme, v každom oslepnutí, ohluchnutí, onemení vidieť hneď posadnutosť.

Že sa posadnutosť, najmä za dávnych čias, veľmi často vyskytovala, o tom svedčí Písmo sväté, ako i cirkevné dejiny. Koľko posadnutých uzdravil Spasiteľ! „Vyháňal mnoho zlých duchov a nedal im hovoriť.“ (Mk 1, 34.) „Ba z mnohých vychádzaly diabolstvá, kričali a volali: Ty si Syn Boží.“ (Lk 4, 41.) — Známy je tiež príbeh dvoch posadnutých v Qerase (Lk 9, 31), a posadnutého chlapca na úpätí hory Tábor (Mt 17, 14. Mk 9, 16). I svojim apoštolom dal božský Majster moc vyháňať diablov (Mt 10, 1). Cirkev súhlasne so svätými Otcami a cirkevnými učiteľmi osvedčila zrejme svoju moc nad posadnutými exorcizmom — zaklínaním, čo je slávne vyhnanie diabla v mene Ježiša a Márie, aby posadnutého človeka čpustil, alebo sa zdržal všetkého poškodzovania a znepokojovania ľudí. Zriadila osobitný stav klérikov s osobitným svätením — ordo exorcistatus, aby vykonávali tieto obrady na takýchto úbohých ľuďoch.

Posadnutosť od smrti Kristovej v kresťanských krajinách sa vyskytuje len zriedka, ale medzi pohanmi je ešte dosť častým zjavom, ako nám o tom rozprávajú misionári. Hoci aj zriedka, stáva sa predsa niekedy, že Boh dovolí pekelnému nepriateľovi, aby opanoval telo niektorého človeka a konal v ňom svoje neplechy. Je ešte dosť ľudí nažive, ktorí boli očitými svedkami smutného prípadu dvoch detí z Ilfurtu a ktorí ešte dnes môžu dosvedčiť pravdivosť rozličných udalostí, lebo také strašné veci nevymiznú nikdy z pamäti.

Na základe autentických dokladov, spísaných úplne vierohodnými, očitými svedkami, ktorí pri vyšetrovaní prípadu boli tiež pribraní ako znalci, vysvetlený je tu tragický, ale neobyčajne zaujímavý príbeh oboch ilfurtských chlapcov. Doklady pochádzajú zčiasťky z ilfurtského farského archívu, zčiasťky zo správ, spísaných na mieste pánom starostom Treschom z Ilfurtu, ríšskym poslancom pánom Ignácom Spiesom zo Schlettstadtu, ako i pánom profesorom Laschemanom, ktorí prípad čo najdôkladnejšie a najsvedomitejšie študovali, zčiasťky zo záznamu pána rektora Haussera (umrel 2. decembra 1921), vtedajšieho almužníka v Saint-Charlesu, pána Andrého z Rapoltweilleru, u ktorého bol starší chlapec pod dozorom v posledných týždňoch pred svojím vyslobodením. Čerpáme tiež z mnohých článkov, uverejnených r. 1870 v časopise „Revue catholique d'Alsace“, a z brošúrky, vydanej o tomto prípade pánom

farárom Breyom z Ilfurtu. Pravdaže v tejto rozprave ide len o čisto dejinné udalosti, ktoré si nerobia nárok na dogmatickú pravdu, ale prosto len na ľudskú vierohodnosť.

Pre našu materialistickú dobu sa sotva nájde vhodnejšieho čítania, ktoré by viacej utvrdilo vieru v existenciu a príšerné pôsobenie pekelných duchov a vstúpilo spasiteľnú hrôzu pred hriechom a satanom, nad toto jednoduché, pravdivé rozprávanie o strašných scénach diabolskej posadnutosti v nevinných deťoch.

Spisovateľ.

Formula, ktorú používa Cirkev sv. pri vyhánaní diabla

Menom a silou nášho Pána Ježiša Krista † vyháname vás všetkých a každého jedného, vy nečistí duchovia a nepriateľské hordy skazy, vy pekelné armády, zástupy a sberby. Vzdialte sa od duši, ktoré sú stvorené podľa božskej podstaty a vykúpené predrahou krvou Božieho Baránka †. Lstivý had, neopováž sa nikdy viac klamať ľudské pokolenie, prenasledovať božiu Cirkev a vyvolených božích triasť a preosievať ako zrno †.

Nech ti rozkáže Najvyšší Boh †, ktorému sa Ty v Tvojom pyšnom osobovaní ešte vždy chceš podobať. Boh chce učiniť všetkých ľudí šťastlivými a priviesť ich k poznaniu pravdy (1 Tim 2, 4). Nech ňa preklája Boh Otec †, nech ňa preklája Boh Syn †, nech ňa preklája Boh Duch Svätý †.

Nech ňa preklája Kristus, stelesnené večné Slovo †. Pre spásu nášho pokolenia ľudského, ktorá pre tvoju závišť bola stratená, sám seba uponížil a stal sa poslušným až na smrť. (Fil 2, 7-8). On postavil svoju Cirkev na skalu a vyhlásil, že ani brány pekelné ju nikdy nepremôžu, lebo On s ňou ostáva po všetky časy až do skončenia sveta. (Mt 28, 20).

Nech ňa preklája znak svätého Kríža †, ako i všetky sily a tajomstvá kresťanskej viery †.

Nech ňa preklája vznešená panenská Matka Božia Mária †, ktorá svojou poníženosťou pošliapala tvoju pyšnú hlavu už v okamihu svojho Nepoškvrneného počatia.

Nech ňa preklája viera svätých apoštolov Petra a Pavla a viera všetkých ostatných apoštolov †. Nech ňa preklája krv mučeníkov a pobožné orodovanie všetkých svätých †.

Tak ňa preklíname teda i my, ty prekliaty šarkan a teba, pekelná armáda, preklíname vás mocou živého Boha †, mocou pravdivého Boha †, mocou svätého Boha †.

Boh tak miloval svet, že dal i svojho jednorodeného Syna, aby nik nebol stratený, kto v Neho verí, ale mal život večný (Jn 3, 16).

Prestaň klamať ľudí a ich otravovať jedom večnej skazy. Prestaň škodiť Cirkvi a pútať jej slobodu. Ustúp, satanás, ty vynálezca, majster a učiteľ všetkého klamstva, ty nepriateľ duševnej spásy ľudí!

Opusť oblasť Kristovu, s ktorou tvoje diela nemajú nič spoločného! Urob miesto jednej, svätej, katolíckej a apoštolskej Cirkvi, ktorú Kristus svojou krvou vykúpil. Ohni svoju šíju pred mocou Boha! Tras sa a utekaj!

My voláme na pomoc sväté a vznešené meno Ježiša. Pred Ním sa trasie celé peklo. Jemu slúžia mocnosti, sily a panstvá, Jeho chvália ustavične cherubíni a serafíni:

Svätý, svätý, presvätý si Ty, ó Pane, ó Bože zástupov!

V. Pane, vyslyš modlitbu moju! R. A volanie moje k Tebe príd!

V. Boh s vami! R. A s tebou!

Modlime sa! Bože neba a zeme, Bože anjelov a archanjelov, Bože patriarchov a prorokov, Bože apoštolov a mučeníkov, Bože vyznávačov a panien! Ty môžeš dať človeku život po smrti a odpočinok po námahe. Niet iného Boha a nemôže byť iný Boh ako Ty, Svoriteľ všetkých viditeľných a neviditeľných vecí — Tvoja ríša nemá konca.

Slávny a svätý Bože, osloboď nás láskavo Svojou mocou od všetkej podvodnej moci pekelných duchov a zachráň nás neporušených od ich zlomyseľných úkladov. O to Ťa prosíme skrze Krista — nášho Pána. Amen!

Od úkladov diabolských: vysloboď nás Pane!

Daj, aby Ťi Tvoja Cirkev v pokoji a slobode mohla slúžiť: Prosíme Ťa, vyslyš nás, Pane!

Aby si nepriateľov Tvojej svätej Cirkvi ponížiť ráčil:

Prosíme Ťa, vyslyš nás!

OBSAH

Satan v Ilfurte.

Depold a Jozef Burnerovie — — — — —	7
Diabli — — — — —	10
Satan a posvätené veci — — — — —	12
Zpráva strážmajstra Wernera — — — — —	15
Satan a Matka Božia — — — — —	16
Strata neba — pekelné muky — — — — —	20
Satan, zábavy, plesy a tance — — — — —	22
Diabol prorokom — — — — —	24
Nové zaujímavosti — — — — —	32
Mučenictvo chlapcov — — — — —	34
V pútnickom meste Einsiedeln — — — — —	37
Satanove priznania — — — — —	39
Neverecký lekár a ešte menej veriaci učiteľ — — — — —	41
Biskupská komisia — — — — —	43
Úradné hlásenie strážmajstra Wernera — — — — —	45
Strážmajster Schini zmizol — — — — —	46
Výjav v Saint-Charles — — — — —	47
Depoldovo vyslobodenie — — — — —	48
Aj Jozef je oslobodený — — — — —	52
Víťazstvo nebeskej Matky — — — — —	54
Ludský dôvtip a profesorské rozumkovanie — — — — —	56
Dodatok. - List Depolda Burnera pánu rektorovi Hauserovi	60

Posadnuté černošské dievča

Pri službách Božích	—	—	—	—	—	—	—	65
Satan a križ	—	—	—	—	—	—	—	68
Kázne pekelného ducha	—	—	—	—	—	—	—	69
Strach z Panny Márie a zo sv. Michala. Jeho veľké vedomosti	—	—	—	—	—	—	—	71
Germána Cele	—	—	—	—	—	—	—	73
Germána a spoveď	—	—	—	—	—	—	—	73
Germánino prvé oslobodenie	—	—	—	—	—	—	—	74
Germánino druhé, trváce oslobodenie	—	—	—	—	—	—	—	76
Doslov	—	—	—	—	—	—	—	79
Formula, ktorú užíva Cirkev sv. pri vyhánaní diabla	—	—	—	—	—	—	—	83